

ДИРЕКТИВИ

ДИРЕКТИВА 2014/56/ЄС ЄВРОПЕЙСЬКОГО ПАРЛАМЕНТУ ТА РАДИ

від 16 квітня 2014 р.,

що вносить зміни до Директиви 2006/43/ЄС про обов'язковий аудит річних звітів та консолідованих звітів

(стосується Європейського економічного простору)

ЄВРОПЕЙСЬКИЙ ПАРЛАМЕНТ ТА РАДА ЄВРОПЕЙСЬКОГО СОЮЗУ,

Беручи до уваги Договір про функціонування Європейського Союзу, зокрема його Статтю 50,

Беручи до уваги пропозицію Європейської Комісії,

Після розсилки проекту законодавчого акту національним парламентам,

Беручи до уваги думку Європейського комітету з економічних та соціальних питань ⁽¹⁾, таДіючи відповідно до звичайної законодавчої процедури ⁽²⁾,

Оскільки:

- (1) Директива 2006/43/ЄС Європейського парламенту та Ради⁽³⁾ встановлює вимоги щодо допуску та реєстрації осіб, які виконують обов'язковий аудит, правила незалежності, об'єктивності та професійної етики, застосовні до таких осіб, а також концептуальну основу суспільного нагляду за ними. Тим не менш, слід продовжити гармонізацію цих правил на рівні Союзу для підвищення прозорості та передбачуваності вимог, що висуваються до таких осіб, а також підсилення їх незалежності й об'єктивності під час виконання завдань. Не менш важливим є підвищення мінімального рівня конвергенції стандартів аудиту, на основі яких виконується обов'язковий аудит. Більше того, для підвищення захисту інвесторів необхідно покращити суспільний нагляд за аудитором та аудиторськими фірмами, що виконують обов'язковий аудит, через збільшення незалежності органів суспільного нагляду Союзу та надання їм адекватних повноважень, включаючи повноваження з розслідування та накладання санкцій, маючи за мету виявлення, попередження та відвернення порушень застосованих правил в контексті надання послуг з обов'язкового аудиту допущеними аудитором та аудиторськими фірмами.
- (2) Внаслідок значного впливу на громадськість суб'єктів господарювання, які привертають інтерес суспільства внаслідок масштабів та обсягу або характеру їх бізнесу, існує необхідність в підвищенні довіри до фінансових звітів таких суб'єктів господарювання суспільного інтересу, які пройшли аудит. Внаслідок цього спеціальні положення щодо обов'язкового аудиту суб'єктів господарювання суспільного інтересу, встановлені Директивою 2006/43/ЄС, було більш детально розглянуто в Правилах (ЄС) № 537/2014 Європейського парламенту та Ради⁽⁴⁾. Положення щодо обов'язкового аудиту суб'єктів господарювання, викладені в цій Директиві, застосовуються до допущених аудиторів та аудиторських фірм лише тоді, коли вони виконують обов'язковий аудит таких суб'єктів господарювання.
- (3) Відповідно до Договору про функціонування Європейського Союзу (ДФЕС) внутрішній ринок являє собою зону без внутрішніх кордонів, в якій забезпечуються вільне пересування товарів та послуг та свобода створення суб'єктів господарювання. Для забезпечення можливості допущених аудиторів та аудиторських фірм розвивати їх послуги з виконання обов'язкового аудиту в Союзі слід дати їм можливість надання таких послуг в інших, ніж та, де її допущено, країнах-членах. Надання можливості допущеним аудиторам та аудиторським фірмам виконувати обов'язковий аудит під професійним званням, отриманим в своїх рідній країні, в іншій країні Союзу враховує зокрема потреби груп підприємств, які внаслідок збільшення торгових потоків на внутрішньому ринку готують фінансові звіти, які повинні пройти аудит відповідно до Закону Союзу, в декількох країнах-

⁽¹⁾ ОЖЄС 191, 29.6.2012, стор. 61.

⁽²⁾ Позиція Європейського парламенту від 3 квітня 2014 р. (ще не опублікована в Офіційному журналі), та рішення Ради від 14 квітня 2014 р.

⁽³⁾ Директива 2006/43/ЄС Європейського Парламенту та Ради про обов'язковий аудит річної звітності та консолідованої звітності, що вносить зміни до Директив Ради 78/660/ЄЕС та 83/349/ЄЕС і припиняє дію Директиви Ради 84/253/ЄЕС

⁽⁴⁾ Правила (ЄС) № 537/2014 Європейського парламенту та Ради від 16 квітня 2014 р. щодо конкретних вимог до обов'язкового аудиту суб'єктів господарювання суспільного інтересу (див. стор. 77 цього випуску Офіційного Журналу).

членах. Усунення перешкод для розвитку послуг з обов'язкового аудиту між країнами-членами зробить свій внесок в інтеграцію ринку аудиту Союзу.

- (4) Обов'язковий аудит вимагає наявності адекватних знань з таких питань, як законодавство про компанії, податкове законодавство та законодавство про соціальне забезпечення, які можуть змінюватись залежно від країни-члена. Внаслідок цього для забезпечення якості послуг з обов'язкового аудиту, які надаються на її території, країна-член повинна мати можливість впроваджувати компенсаційні заходи, якщо аудитор, до обов'язкового аудиту в іншій країні-члені, хоче отримати допуск на території цієї держави-члена з метою організації там постійного підприємства. Такі заходи повинні враховувати професійний досвід конкретного допущеного аудитора. При цьому вони не повинні накладати непропорційний тягар на допущеного аудитора, створювати йому перешкоди або робити менш привабливими його послуги з виконання обов'язкового аудиту в країні-члені, яка впроваджує компенсаційні заходи. Країнам-членам повинно бути дозволено надавати допуск аудиторам-прохачам допуску на виконання обов'язкового аудиту на основі або перевірки їх професійної придатності, або проходження адаптаційного періоду, встановленого, наприклад, Директивою 2005/36/ЄС Європейського парламенту та Ради⁽⁵⁾. По закінченні адаптаційного періоду допущений аудитор повинен бути здатним інтегруватись в професію приймаючої країни-члена після оцінки достатності його професійного досвіду для цієї країни.
- (5) Хоча основна відповідальність за надання фінансової інформації повинна лежати на управлінському персоналу суб'єктів господарювання, які проходили аудит, допущені аудитори та аудиторські фірми відіграють свою роль, кидаючи виклик управлінському персоналу з точки зору користувача. Саме цьому для підвищення якості аудиту важливо підсилувати професійний скептицизм, яким користуються допущені аудитори та аудиторські фірми, працюючи з суб'єктами господарювання, які проходять аудит. Допущені аудитори та аудиторські фірми повинні визнавати можливість існування суттєвого викривлення внаслідок шахрайства чи помилки, навіть якщо у них є попередній досвід щодо чесності та порядності управлінського персоналу суб'єкта господарювання. Що проходить аудит.
- (6) Під час виконання обов'язкового аудиту особливо важливим його елементом є підсилення незалежності. Для підсилення незалежності допущених аудиторів та аудиторських фірм від суб'єкта господарювання, який проходить аудит, під час виконання ними обов'язкового аудиту такий аудитор чи аудиторська фірма або будь яка фізична особа, які можуть прямо або безпосередньо впливати на результат обов'язкового аудиту, повинні бути незалежними від цього суб'єкта господарювання та не приймати участі в процесі прийняття рішень суб'єктом господарювання, який проходить обов'язковий аудит. Для підтримання такої незалежності важливо, щоб допущені аудитори та аудиторські фірми реєстрували всі загрози своїй незалежності та застережні заходи, застосовані для зменшення цих загроз. Більш того, якщо загрози їх незалежності навіть після застосування застережних заходів для зменшення цих загроз лишаються занадто значними, такі аудитори та аудиторські фірми повинні відмовитись або утриматись від такого завдання з аудиту.
- (7) Допущені аудитори та аудиторські фірми повинні бути незалежними від суб'єктів господарювання, які проходять обов'язковий аудит, під час виконання такого аудиту; при цьому слід уникати конфлікту інтересів. Для визначення незалежності допущених аудиторів та аудиторських фірм слід враховувати концепцію мережі, в якій працюють допущені аудитори та аудиторські фірми. Вимог незалежності слід дотримуватись щонайменш протягом періоду, покритого аудиторським звітом, включаючи як період, покритий фінансовими звітами, що проходять аудит, та період, протягом якого виконується власне обов'язковий аудит.
- (8) Допущені аудитори, аудиторські фірми та їх працівники повинні, наприклад, утримуватись від виконання обов'язкового аудиту суб'єкта господарювання, якщо вони мають в ньому ділові або фінансові інтереси, а також від обміну фінансових інструментів, які випустив, гарантував або іншим способом підтримував суб'єкт господарювання, який проходить аудит, окрім внесків в диверсифіковані плани колективного інвестування. Допущені аудитори або аудиторські фірми повинні утримуватись від участі у внутрішніх процесах прийняття рішень суб'єкта господарювання, який проходить аудит. Допущені аудитори, аудиторські фірми та їх працівники, які безпосередньо приймають участь у виконанні завдання з обов'язкового аудиту, повинні утримуватись від прийняття обов'язків на рівні управлінського персоналу або ради директорів суб'єкта господарювання, який проходить аудит, протягом прийняттого періоду після закінчення завдання з аудиту.
- (9) Для допущених аудиторів та аудиторських фірм важливо поважати права на приватне життя та охорону приватних даних своїх клієнтів. Саме цьому вони повинні дотримуватись жорстких правил конфіденційності та професійної таємниці, але це, тим не менш, не повинно ставати на заваді виконанню цієї Директиви та Правил (ЄС) № 537/2014 або співпраці з аудитором групи під час виконання аудиту консолідованих фінансових звітів, коли материнська компанія розташована в третій країні, при умові дотримання вимог Директиви 95/46/ЄС Європейського парламенту та Ради⁽⁶⁾. При цьому такі

⁽⁵⁾ Директива 2005/36/ЄС Європейського парламенту та Ради від 7 вересня 2005 р. щодо визнання професійної кваліфікації (ОЖ L 255, 30.9.2005 р., стор. 22).

⁽⁶⁾ Директива 95/46/ЄС Європейського Парламенту та Ради від 24 жовтня 1995 р. щодо захисту фізичних

правила не повинні дозволяти допущеному аудиторю або аудиторській фірмі співпрацювати з органами влади третьої сторони поза рамками співпраці, встановленими Главою XI Директиви 2006/43/ЄС. Ці правила конфіденційності повинні також стосуватись допущених аудиторів та аудиторських фірм які вже не приймають участь в конкретних завданнях з аудиту.

- (10) Адекватна внутрішня організація допущених аудиторів та аудиторських фірм повинна допомагати їм в попередженні будь-яких загроз їх незалежності. Так, власники чи акціонери аудиторської фірми, а також її керівництво, не повинні втручатись у виконання обов'язкового аудиту таким чином, який би ставив під загрозу незалежність та об'єктивність допущеного аудитора, який виконує завдання з обов'язкового аудиту від імені аудиторської фірми. Окрім цього, допущені аудиторі та аудиторські фірми повинні впроваджувати відповідну внутрішню політику та процедури щодо співробітників та інших осіб, зайнятих в завданнях з обов'язкового аудиту в їх організаціях, для забезпечення дотримання їх встановлених законом обов'язків. Така політика та процедури повинні в першу чергу бути направлені на попередження і дії у відповідь на будь-які загрози незалежності, забезпечуючи якість, чесність та скрупульозність виконання обов'язкового аудиту. Така політика та процедури повинні бути пропорційними масштабу та складності бізнесу допущеного аудитора чи аудиторської фірми.
- (11) Обов'язковий аудит закінчується висловленням думки, що фінансові звіти надають справедливую та достовірну інформацію щодо суб'єктів господарювання, які пройшли аудит відповідно до доречної концептуальної основи фінансової звітності. Заінтересовані особи можуть й не знати про обмеження аудиту, наприклад, суттєвості, методики вибірки, ролі аудитора у виявленні шахрайства, відповідальності управлінського персоналу, що може призвести до підвищених очікувань від аудиту. Для зменшення такого завищення важливо підвищити зрозумілість об'єму законодавчого аудиту.
- (12) Важливо забезпечити високу якість обов'язкового аудиту в межах Союзу. Тому всі завдання з обов'язкового аудиту повинні виконуватись на основі міжнародних стандартів аудиту, прийнятих Комісією. Оскільки міжнародні стандарти аудиту розробляються таким чином, щоб бути прийнятними для аудиту суб'єктів господарювання різних розмірів, типів у всіх юрисдикціях, компетентні органи країн-членів повинні враховувати масштаб та складність бізнесу малих підприємств при оцінці обсягу застосування міжнародних стандартів аудиту. Будь-які умови або заходи, прийняті країнами-членами стосовно цього, не повинні призводити до того, що допущені аудиторі та аудиторські фірми будуть не в змозі виконувати обов'язковий аудит відповідно до вимог міжнародних стандартів аудиту. При цьому країни-члени матимуть право впроваджувати додаткові національні аудиторські процедури або вимоги лише у випадках, коли вони походять від конкретних національних правових вимог щодо обсягу обов'язкового аудиту річних або консолідованих фінансових звітів, якщо ці вимоги не покриті прийнятими міжнародними стандартами аудиту, або якщо вони підвищують якість річних фінансових звітів та консолідованих фінансових звітів та довіру до них. Комісія повинна продовжувати моніторинг змісту міжнародних стандартів аудиту та процесу їх прийняття Міжнародною федерацією бухгалтерів (МФБ).
- (13) У випадку консолідованих фінансових звітів важливо чітко визначити відповідальність допущених аудиторів, які виконують аудит різних суб'єктів господарювання конкретної групи. При цьому аудитор групи повинен нести повну відповідальність за аудиторський звіт.
- (14) Для підвищення надійності та прозорості оглядів задля забезпечення якості, які виконуються в Союзі, керівництво системами забезпечення якості в країнах-членах повинно виконуватись компетентними органами, призначеними країнами-членами для забезпечення суспільного нагляду за допущеними аудиторами та аудиторськими фірмами. Огляди контролю якості розраховані на попередження або дії у відповідь на потенційні недоліки у способі виконання обов'язкових аудитів. Для забезпечення достатньої всебічності оглядів контролю якості компетентні органи під час їх виконання повинні брати до уваги масштаб та складність діяльності допущених аудиторів та аудиторських фірм.
- (15) Для підвищення рівня дотримання вимог цієї Директиви та Правил (ЄС) № 537/2014, та враховуючи Повідомлення Комісії від 8 грудня 2010 р. під назвою «Підсилення режимів санкцій в секторі фінансових послуг», слід підвищити повноваження щодо встановлення заходів з нагляду цих компетентних органів та їх повноваження з санкцій. Слід створити умови для накладання адміністративних грошових санкцій на допущених аудиторів, аудиторські фірми та суб'єкти господарювання, які привертають інтерес суспільства, за ідентифіковані порушення правил. Компетентні органи повинні забезпечити прозорість застосованих ними санкцій та заходів. При накладенні санкцій та публікаціях про них слід поважати фундаментальні права, викладені в Главі про Фундаментальні Права Європейського Союзу, особливо право на приватне та сімейне життя, право на захист персональних даних та право на ефективний захист та справедливий судовий розгляд.
- (16) Компетентні органи повинні бути здатними накладати адміністративні грошові санкції, які б мали

реальний стримуючий вплив, наприклад, у сумі до одного мільйона ЄВРО або вище у випадку фізичної особи та до встановленого відсотку річного обсягу реалізації за попередній фінансовий рік у випадку юридичних осіб або суб'єктів господарювання. Цю мету легше досягти, накладаючи фінансову санкцію в залежності від фінансової ситуації особи, яка скоїла порушення. Не зменшуючи можливість відкликання допуску у допущеного аудитора чи аудиторської фірми, слід брати до уваги інші типи санкцій, які б мали реальний стримуючий вплив. В будь-якому разі країни-члени повинні застосовувати ідентичні критерії при визначенні конкретного типу санкцій.

- (17) Активні громадяни можуть надавати нову інформацію компетентним органам, що може допомогти цим органам у виявленні та накладанні санкцій за недотримання правил, включаючи шахрайство. При цьому активних громадян може стримувати від цього острах помсти або відсутність заохочень до цього. Тому країни-члени повинні забезпечити наявність адекватних механізмів заохочення активних громадян до повідомлення ними про можливі порушення цієї Директиви або Правил (ЄС) № 537/2014 та захисту їх від помсти. Країни-члени також повинні впровадити заохочення активних громадян; при цьому такі активні громадяни можуть отримувати заохочення лише тоді, коли вони висвітлюють нову інформацію, щодо якої перед ними немає правового обов'язку про повідомлення, та ця інформація призводить до санкцій за порушення цієї Директиви або Правил (ЄС) № 537/2014. Крім цього країни-члени повинні забезпечити, що впроваджувані ними схеми громадської активності включають механізми відповідного захисту осіб, про яких їм повідомлялось, особливо права на захист їх персональних даних, процедур забезпечення їх права на захист, права бути вислуханим до прийняття рішення стосовно їх, а також права на отримання ефективного захисту перед лицем суду від такого рішення. Механізми, що впроваджуються, повинні також надавати прийнятний захист активним громадянам не тільки стосовно їх права на захист персональних даних, а й забезпечуючи їм захист від неправомірної помсти.
- (18) Суспільний нагляд за допущеними аудитором та аудиторськими фірмами включає нагляд за допуском та реєстрацією допущених аудиторів та аудиторських фірм, прийняття стандартів щодо професійної етики та внутрішнього контролю якості аудиторських фірм, безперервної освіти, систем забезпечення якості, розслідування та санкцій стосовно допущених аудиторів та аудиторських фірм. Для підвищення прозорості нагляду за аудитором та покращення відповідальності кожна країна-член повинна призначити єдиний орган, який би несе відповідальність за суспільний нагляд за допущеними аудитором та аудиторськими фірмами. Незалежність таких органів суспільного нагляду від аудиторської професії є основною умовою для чесності, ефективності та організованого функціонування суспільного нагляду за допущеними аудитором та аудиторськими фірмами. Саме тому керувати органами суспільного нагляду повинні непрактикуючі особи, а країни-члени повинні впровадити незалежні та прозорі процедури вибору цих не практикуючих осіб.
- (19) Країни-члени повинні створювати винятки з вимог до аудиторських послуг, коли ці послуги надаються кооперативам та ощадним банкам.
- (20) Країни-члени повинні передавати ці завдання або дозволити компетентним органам передавати ці завдання іншим органам чи організаціям, уповноваженим на це або встановлених законом. Така передача може відбуватись при дотриманні певних умов, а компетентний орган повинен нести кінцеву відповідальність за нагляд.
- (21) Органи суспільного нагляду повинні мати достатні для ефективного виконання своїх завдань повноваження. Крім цього, для виконання своїх завдань їм слід надати достатні людські та фінансові ресурси.
- (22) Адекватний нагляд за допущеними аудитором та аудиторськими фірмами, які займаються міжнародними проектами або є членом мережі, потребує обміну інформацією між органами суспільного нагляду країн-членів. Для захисту конфіденційності інформації, якою можуть обмінюватись такі органи, країни-члени повинні накласти обов'язок дотримання професійної таємниці не тільки на співробітників органів суспільного нагляду, а й всіх осіб, яким органи суспільного нагляду могли делегувати свої завдання.
- (23) При наявності належних причин для дій акціонери та інші органи суб'єктів господарювання, які проходять обов'язковий аудит, якщо це визначено національними законами або компетентними органами, що відповідають за нагляд за допущеними аудитором та аудиторськими фірмами, або, якщо це встановлено національними законами, компетентними органами, які відповідають за нагляд за суб'єктами господарювання, які викликають суспільний інтерес, повинні мати право на звернення до національного суду з позовом щодо заміни допущеного аудитора.
- (24) Аудиторські комітети або органи з аналогічними функціями суб'єктів господарювання, які викликають суспільний інтерес та проходять аудит, повинні відігравати головну роль, роблячи свій внесок у підвищення якості обов'язкового аудиту. Вкрай важливо підвищувати незалежність та технічну компетентність членів аудиторського комітету через вимогу, щоб більшість її членів були

незалежними, а хоча б один з них був компетентним в питаннях аудиту та/або обліку. Рекомендації Комісії від 15 лютого 2005 р. щодо ролі директорів компаній без виконавчих функцій або директорів з наглядової ради зареєстрованих на біржі компаній та ролі комітетів (наглядової) ради⁽⁷⁾ встановлюють шлях, яким слід користуватись під час організації аудиторських комітетів, та спосіб їх функціонування. При цьому, беручи до уваги розмір рад в компаніях з невисокою ринковою ціною та в малих та середніх компаніях, які викликають суспільний інтерес, слід забезпечити, щоб функції аудиторського комітету або органу суб'єкту господарювання, який проходить аудит, з аналогічними функціями могли виконуватись адміністративними або наглядовими органами в цілому. Суб'єкти господарювання, які викликають суспільний інтерес та являються фондами спільного інвестування в передавальні цінні папери (ФСІПЦП) або фондами альтернативного інвестування, також можуть бути звільненими від обов'язку мати аудиторський комітет. При цьому враховується, що у випадку, коли такі фонди функціонують лише для об'єднання активів, запровадження штатної аудиторського комітету буде неприйнятним. ФСІПЦП та фонди альтернативного інвестування, а також компанії, які управляють ними, працюють у жорстко визначеному правовому середовищі та підпадають під дію конкретних механізмів управління, наприклад, заходів контролю, які виконуються їх депозитарієм.

- (25) Закон про малі підприємства, прийнятий Комісією 25 червня 2008 р. під назвою «Спочатку думай про мале – Закон про малій бізнес для Європи» та переглянутий в Повідомленні Комісії під назвою «Перегляд Закону про малий бізнес для Європи», визнає центральну роль, яку відіграють малі та середні підприємства в економіці Союзу, та має за мету поліпшення загального підходу до підприємництва й впровадження принципу «Спочатку думай про мале» в свою політику. Стратегія «Європа 2020», прийнята в березні 2010 р., також націлена на покращання середовища бізнесу, особливо для малих та середніх підприємств, наприклад, через зменшення операційних витрат при веденні бізнесу в Союзі. Статтею 34 Директиви 2013/34/ЄС Європейського Парламенту та Ради⁽⁸⁾ від малих підприємств не вимагається проводити аудит своїх фінансових звітів.
- (26) Для забезпечення прав зацікавлених сторін, коли компетентні органи країн-членів співпрацюють з компетентними органами третіх країн по обміну робочих документів з аудиту або інших доречних документів для оцінки якості виконаного аудиту, повинні забезпечити, щоби робочі домовленості їх компетентних органів, на основі яких й робиться подібний обмін, включали запобіжні заходи для захисту ділових секретів та комерційних інтересів суб'єктів господарювання, які проходили аудит, включаючи їх промислові права та права інтелектуальної власності. Країни-члени повинні забезпечити дотримання умов Директиви 95/46/ЄС та сумісність з ними вказаних вище домовленостей.
- (27) Поріг в 50 000 ЄВРО, закладений Статтею 45(1) Директиви 2006/43/ЄС, базувався на пунктах (в) та (г) Статті 3(2) Директиви 2003/71/ЄС Європейського Парламенту та Ради⁽⁹⁾. Пороги, встановлені Директивою 2003/71/ЄС були підвищені до 100 000 ЄВРО Статтею 1(3) Директиви 2010/73/ЄС Європейського Парламенту та Ради⁽¹⁰⁾. З цієї причини відповідні зміни слід внести в порогові, встановлені Статтею 45(1) Директиви 2006/43/ЄС.
- (28) Для надання повної сили новим правовим основам, встановленим Договором про функціонування Європейського Союзу (TFEU) необхідно адаптувати та замінити повноваження, встановлені Статтею 202 Договору, який встановлював Європейської Співдружності, повноваженнями відповідно до Статей 290 та 291 TFEU.
- (29) Вибір процедур для прийняття та впровадження законів Комісією відповідно до TFEU, зокрема його Статей 290 та 291, залежить від конкретного випадку. Для врахування розвитку в аудиті та аудиторській професії та полегшення нагляду за допущеними аудиторами та аудиторськими фірмами повноваження щодо прийняття законів відповідно до Статті 290 TFEU повинні бути делегованими Комісії. В сфері нагляду за аудиторами користування делегованими повноваженнями необхідно для розвитку процедур співпраці компетентних органів країн-членів з відповідними органами третіх країн. Особливо важливо, щоб Комісія під час підготовчої роботи проводила відповідні консультації, включаючи консультації на рівні експертів. При підготовці законів Комісія повинна забезпечити одночасну, своєчасну та прийнятну передачу відповідних документів Європейському Парламенту та Раді.

⁽⁷⁾ ОЖ L 52, 25.2.2005, стор. 51.

⁽⁸⁾ Директива 2013/34/ЄС Європейського парламенту та Ради від 26 червня 2013 р. стосовно річних фінансових звітів, консолідованих фінансових звітів та інших пов'язаних звітів для деяких типів підприємств, що вносить зміни до Директиви 2006/43/ЄС Європейського Парламенту та Ради та відміння Директиви Союзу Directives 78/660/ЄЕС та 83/349/ЄЕС (ОЖ L 182, 29.6.2013, стор. 19).

⁽⁹⁾ Директива 2003/71/ЄС Європейського парламенту та Ради від 4 листопада 2003 р. щодо проспектів, які публікуються під час емісії акцій для продажу, яка вносить зміни до Директиви 2001/34/ЄС (ОЖ L 345, 31.12.2003, стор. 64).

⁽¹⁰⁾ Директива 2010/73/ЄС Європейського парламенту та Ради від 24 листопада 2010 р., яка вносить зміни в Директиви 2003/71/ЄС щодо проспектів, які публікуються під час емісії акцій для продажу та 2004/109/ЄС щодо гармонізації вимог до прозорості інформації про емітентів, цінні папери яких приймаються для продажу на регульованому ринку (ОЖ L 327, 11.12.2010, стор. 1).

- (30) Для забезпечення однакових умов для впровадження декларацій щодо еквівалентності режимів нагляду за аудитором в третіх країнах або адекватності компетентних органів третіх країн, якщо вони стосуються конкретних третіх країн або окремих компетентних органів третіх країн повноваження на це повинні бути передані Комісії. Такі повноваження повинні виконуватись відповідно до Правил (ЄС) № 182/2011 Європейського парламенту та Ради⁽¹¹⁾.
- (31) Оскільки мета цієї Директиви, тобто підсилення довіри інвесторів до справедливості та достовірності фінансових звітів, що публікуються підприємствами через подальше підвищення якості обов'язкового аудиту, який виконується в Союзі, не може бути ефективно досягнута країнами-членами, але внаслідок свого масштабу та чинників може бути краще досягнутою на рівні Союзу, Союз може запровадити заходи відповідно до принципу делегування повноважень, встановленому Статтею 5 ТФЕУ. Відповідно до принципу пропорційності, також встановленому вказаною вище Статтею, ця Директива не виходить за межі того, що необхідно для досягнення її мети.
- (32) Внаслідок цього в Директиву 2006/43/ЄС слід внести відповідні зміни.
- (33) Відповідно до Статті 28(2) Правил (ЄС) № 45/2001 Європейського парламенту та Ради⁽¹²⁾ були проведені консультації з Наглядачем за захистом даних, який висловив свою думку 23 квітні 2012 р.⁽¹³⁾
- (34) Відповідно до Спільної Політичної Декларації країн-членів та Комісії від 28 вересня 2011 р. щодо пояснювальних документів⁽¹⁴⁾ країни-члени прийняли рішення про супроводження у виправданих випадках повідомлень про свої заходи з транспозиції одним чи декількома документами, що пояснюють зв'язок між компонентами конкретної директиви та відповідними частинами національних інструментів транспозиції. Стосовно цієї Директиви законодавець вважає випуск таких документів виправданим,

ПРИЙНЯЛИ ЦЮ ДИРЕКТИВУ:

Стаття 1

В Директиву 2006/43/ЄС вносяться наступні зміни:

1. В Статтю 1 додано наступний параграф:

«Стаття 29 Директиви не стосується обов'язкового аудиту річних та консолідованих фінансових звітів суб'єктів господарювання, що викликають суспільний інтерес, якщо це не вказано в Правилах (ЄС) № 537/2014 Європейського парламенту та Ради⁽¹⁵⁾.»

2. В Статтю 2 внесено наступні зміни:

- (а) пункт 1 замінено наступним:

«1. «обов'язковий аудит» - це аудит річних фінансових звітів або консолідованих фінансових звітів наскільки це:

(а) вимагається законодавством Союзу;

(б) вимагається національним законодавством стосовно малих підприємств;

(в) ініціативно виконується на замовлення малих підприємств та відповідає національним правовим вимогам, еквівалентним вимогам, вказаним у пункті (б), якщо національне

⁽¹¹⁾ Правила (ЄС) № 182/2011 Європейського парламенту та Ради від 16 лютого 2011 р., що встановлюють правила та загальні принципи стосовно механізмів контролю країн-членів за застосуванням повноважень Комісією (ОЖ L 55, 28.2.2011, стор. 13).

⁽¹²⁾ Правила (ЄС) № 45/2001 Європейського парламенту та Ради від 18 грудня 2000 р. про захист фізичних осіб стосовно обробки персональних даних установами та органами ЄС та вільне переміщення таких даних (ОЖ L 8, 12.1.2001, стор. 1).

⁽¹³⁾ ОЖ С 336, 6.11.2012, стор. 4.

⁽¹⁴⁾ ОЖ С 369, 17.12.2011, стор. 14.

⁽¹⁵⁾ Правила (ЄС) № 537/2014 Європейського парламенту та Ради від 16 квітня 2014 р. щодо конкретних вимог до обов'язкового аудиту суб'єктів господарювання, що викликають суспільний інтерес (ОЖ L 158, 27.5.2014, стор. 77).

законодавство визнає такий аудит як обов'язковий;»

(б) пункт 4 замінено наступним:

«4. "суб'єкт аудиторської діяльності з третьої країни" - це суб'єкт незалежно від його правової форми, що проводить аудит річних або консолідованих фінансових звітів компанії, зареєстрованої в третій країні, що не є суб'єктом аудиторської діяльності, зареєстрованим як аудиторська фірма в будь-якій країні-члені внаслідок допуску відповідно до Статті 3;»

(в) пункт 5 замінено наступним:

«5. «аудитор із третьої країни" - це фізична особа, яка виконує аудит річних або консолідованих фінансових звітів компанії, зареєстрованої в третій країні, яка не зареєстрована як допущений аудитор в будь-якій країні-члені внаслідок допуску відповідно до Статей 3 та 44;»

(г) пункт 10 замінено наступним:

«10. «компетентні органи» - органи, визначені законодавством як такі, що відповідають за регулювання діяльності аудиторів та аудиторських фірм та/або нагляд над ними, або над конкретними аспектами цієї діяльності; посилання на «компетентний орган» в конкретній Статті означає посилання на орган, відповідальний за виконання функцій, зазначених у такій Статті;»

(д) пункт 11 виключено;

(е) пункт 13 замінено наступним:

«13. «Суб'єкт господарювання, що викликає суспільний інтерес» означає:

- (а) суб'єкти господарювання, що керуються законодавством країни-члена, чий передавальні цінні папери допущено до обігу на регульованому ринку будь-якої країни-члена в сенсу пункту 14 Статті 4(1) Директиви 2004/39/ЄС;
- (б) кредитні заклади відповідно до визначення, наведеного в пункті 1 Статті 3(1) Директиви 2013/36/ЄС Європейського парламенту та Ради⁽¹⁶⁾, інші, ніж ті, на які є посилання в Статті 2 тієї Директиви;
- (в) страхові заклади в сенсі Статті 2(1) Директиви 91/674/ЄЕС; або
- (г) суб'єкти господарювання, визначені країнами-членами як суб'єкти господарювання, що викликають суспільний інтерес, наприклад, підприємства суттєвого суспільного значення внаслідок характеру їх діяльності, розміру чи кількості працівників;»

(є) пункт 15 замінено наступним:

«15. «непрактикуюча особа» - будь-яка фізична особа, яка протягом принаймні трьох років до свого залучення до управління системою суспільного нагляду не виконувала обов'язкових аудитів, не мала права голосу в аудиторській фірмі й не була членом адміністративного, керівного чи наглядового органу аудиторської фірми, а також не була найнятою аудиторською фірмою чи пов'язаною з нею в інший спосіб;»

(ж) додано пункти 17 - 20:

«17. «середні підприємства» - підприємства, на які робиться посилання в Статті 1(1) та Статті 3(3) Директиви 2013/34/ЄС Європейського парламенту та Ради⁽¹⁷⁾;

18. «малі підприємства» - підприємства, на які робиться посилання в Статті 1(1) та Статті 3(2) директиви 2013/34/ЄС;

⁽¹⁶⁾ Директива 2013/36/ЄС Європейського парламенту та Ради від 26 червня 2013 р. щодо доступу до діяльності кредитних установ та пруденційний нагляд за кредитними установами та інвестиційними фірмами, що вносить зміни до Директиви 2002/87/ЄС та відміняє Директиви 2006/48/ЄС та 2006/49/ЄС (ОЖ L 176, 27.6.2013, стор. 338).

⁽¹⁷⁾ Директива 2013/34/ЄС Європейського парламенту та Ради від 26 червня 2013 р. щодо річних фінансових звітів, консолідованих фінансових звітів та пов'язаних інших звітів деяких типів підприємств, що вносить зміни до Директиви 2006/43/ЄС Європейського парламенту та Ради та відміняє Директиви Ради 78/660/ЄЕС та 83/349/ЄЕС (ОЖ L 182, 29.6.2013, стор. 19).»

19. «країна-член національної належності» - країна-член, в якій аудитору чи аудиторській фірмі надано допуск до виконання обов'язкового аудиту відповідно до Статті 3(1);
 20. «приймаюча країна-член» - країна-член, в якій аудитор, допущений до виконання обов'язкового аудиту в своїй країні-члені, намагається також отримати допуск відповідно до Статті 14, або країна-член, в якій аудиторська фірма, що має допуск в своїй країні-члені, бажає бути зареєстрованою або є зареєстрованою відповідно до Статті 3а.
3. В статтю 3 внесено наступні зміни:
- (а) в параграф 2 внесено наступні зміни:
 - (i) перший підпараграф замінено наступним:

«Кожна країна-член повинна призначити компетентний орган, що нестиме відповідальність за надання допуску на виконання обов'язкового аудиту аудиторам та аудиторським фірмам».
 - (ii) другий підпараграф видалено;
 - (б) пункт (б) першого підпараграфу параграфу 4 замінено наступним:

«(б) більшість прав голосу в суб'єкті господарювання повинні мати аудиторські фірми, яким надано допуск в будь-якій країні-члені, або фізичні особи, які задовольняють щонайменш умови, встановлені Статтями 4 та 6 - 12. Країни-члени можуть поставити за умову, що такі фізичні особи повинні також мати допуск й в іншій країні-члені. Для цілей обов'язкового аудиту кооперативів, ощадних кас та подібних суб'єктів господарювання, на які робиться посилання в Статті 45 Директиви 86/635/ЄЕС, дочірніх підприємств або правонаступників кооперативів, ощадних кас та подібних суб'єктів господарювання, на які робиться посилання в Статті 45 Директиви 86/635/ЄЕС, країни-члени можуть встановлювати інші конкретні вимоги до права голосу;»
4. Додано наступну Статтю:

Стаття 3а

Визнання аудиторських фірм

1. Частково відступаючи від вимог Статті 3(1), аудиторська фірма, яка отримала допуск в будь-якій країні-члені, повинна мати право виконувати обов'язковий аудит в іншій країні-члені за умови, що ключовий партнер з аудиту, який виконує завдання з обов'язкового аудиту від імені аудиторської фірми, відповідає вимогам, викладеним в пункті (а) Статті 3(4) в приймаючій країні-члені.
 2. Аудиторська фірма, яка бажає виконувати обов'язковий аудит в будь-якій іншій, ніж країна-член національної належності, країні-члені, повинен зареєструватися у відповідному компетентному органі приймаючою країні-члена відповідно до Статей 15 та 17.
 3. Компетентний орган приймаючої країни-члена повинен зареєструвати аудиторську фірму, якщо його задовольняє реєстрація цієї аудиторської фірми компетентним органом країни-члена національної належності. Якщо приймаюча країна-член планує покладатись на сертифікат, що підтверджує реєстрацію аудиторської фірми в країні-члені національної належності, компетентний орган приймаючої країни-члена може ви сунути вимогу, щоби сертифікат, виданий компетентним органом країни-члена національної належності був на старішим за три місяці. Компетентний орган приймаючої країни-члена повинен повідомити компетентний орган країни-члені національної належності про реєстрацію аудиторської фірми.»
5. В Статті 5 параграф 3 замінено наступним:
- «3. Якщо допуск на виконання обов'язкового аудиту аудитором або аудиторською фірмою відкликається з будь-яких причин, компетентний орган країни-члені національної належності повинен повідомити про це з наведенням причин відкликання відповідним компетентним органам приймаючих країн-членів, де такий аудитор чи аудиторська фірма також зареєстровані відповідно до вимог Статті 3а, пункту (в) Статті 16(1) та пункту (з) Статті 17(1)»
6. В Статтю 6 додано наступний параграф:

«Компетентні органи, на які робиться посилання в Статті 32, повинні співпрацювати між собою з метою зближення вимог, встановлених цією Статтею. Під час такої співпраці ці компетентні органи

повинні враховувати останні досягнення в аудиті та аудиторській професії, особливо зближення вимог, якого вже досягнуто професією. Вони повинні співпрацювати з Комітетом Європейських органів нагляду за аудитом (КЄОНА) та компетентними органами, на які робиться посилання в Статті 20 Правил (ЄС) № 537/2014, наскільки таке зближення стосується обов'язкового аудиту суб'єктів господарювання, що викликають суспільний інтерес.»

7. В Статтю 8 внесено наступні зміни:

(а) в параграфі 1 пункт (і) замінено наступним:

«(і) міжнародні стандарти аудиту, на які робиться посилання в Статті 26;»

(б) параграф 3 видалено.

8. В Статті 10 параграф 1 замінено наступним:

«1. Для забезпечення здатності застосування на практиці теоретичних знань, тест на що включено в екзамен, курсант повинен пройти практичне навчання тривалістю не менше трьох років у сфері, зокрема, аудиту річних фінансових звітів, консолідованих фінансових звітів або подібних фінансових звітів. Мінімум дві третини такого практичного навчання повинні бути пройденими у аудитора чи в аудиторській фірмі, яких допущено до виконання обов'язкового аудиту в будь-якій країні-члені.»

9. Статтю 13 замінено наступною:

«Стаття 13

Безперервна освіта

Країни-члени забезпечують висунення вимог до аудиторів щодо участі у відповідних програмах безперервної освіти з метою підтримання їх теоретичних знань, професійних навичок та цінностей на достатньо високому рівні, причому в разі невиконання вимог щодо безперервної освіти застосовуються відповідні санкції, передбачені Статтею 30.»

10. Статтю 14 замінено наступною:

«Стаття 14

Допуск аудиторів з інших країн-членів

1. Компетентні органи повинні встановити процедури допуску до виконання обов'язкового аудиту аудиторів, які вже отримали допуск в інших країнах-членах. Такі процедури не повинні бути більшими за вимогу пройти адаптаційний період, визначений в пункті (е) Статті 3(1) Директиви 2005/36/ЄС Європейського парламенту та Ради⁽¹⁸⁾, або пройти перевірку на професійну придатність, як визначено в пункті (е) вказаної Статті.

2. Приймаюча країна-член повинна вирішувати, чи піддавати прохача на допуск адаптаційному періоду, визначеному в пункті (е) Статті 3(1) Директиви 2005/36/ЄС Європейського парламенту та Ради, або перевірці на професійну придатність, як визначено в пункті (е) вказаної Статті.

Адаптаційний період не повинен перевищувати трьох років, після завершення яких прохач повинен пройти оцінювання.

Перевірка на професійну придатність повинна проводитись однією з мов, дозволених правилами використання мов, що є чинними у відповідній приймаючій країні-члені. Вона повинна охоплювати лише адекватність знання аудитором, який виконує обов'язковий аудит, законодавства та нормативних документів приймаючої країни-члена, наскільки вони стосуються обов'язкового аудиту.

3. Компетентні органи повинні співпрацювати з Комітетом Європейських органів нагляду за аудитом (КЄОНА) задля досягнення зближення вимог щодо адаптаційного періоду та перевірки на професійну придатність. Вони повинні підвищувати прозорість та передбачуваність вимог. Вони повинні співпрацювати з КЄОНА та компетентними органами, на які робиться посилання в Статті 20 Правил (ЄС) № 537/2014, наскільки таке зближення стосується обов'язкового аудиту суб'єктів господарювання, які викликають суспільний інтерес.

⁽¹⁸⁾ Директива 2005/36/ЄС Європейського парламенту та Ради від 7 вересня 2005 р. щодо визнання професійної кваліфікації (ОЖ L 255, 30.9.2005, стор. 22).

11. В Статті 15 параграф 1 замінено наступним:

«1. Кожна країна-член повинна забезпечити внесення аудиторів та аудиторських фірм у державний реєстр згідно зі статтями 16 та 17. За виняткових обставин країни-члени можуть відступити від вимог, встановлених цією статтею та статтею 16, стосовно розкриття інформації лише в обсязі, необхідному для пом'якшення неминучої та значної загрози особистій безпеці будь-якої особи.»

12. В Статтю 17(1) додано наступний пункт:

«(и) якщо це застосовно, чи зареєстровано аудиторську фірму відповідно до Статті (3).»

13. В Статті 21 зроблені наступні зміни:

(а) назву змінено на наступну:

«Професійна етика та скептицизм»;

(б) параграф 2 замінено наступним:

«2. Країни-члени повинні забезпечити дотримання допущеним аудитором чи аудиторською фірмою професійного скептицизму під час виконання з аудиту внаслідок визнання можливості суттєвого викривлення внаслідок фактів чи поведінки, які б вказували на порушення, включаючи шахрайство або помилку, не зважаючи на попередній досвід допущеного аудитора чи аудиторської фірми щодо чесності та порядності управлінського персоналу суб'єкту господарювання, який проходить обов'язковий аудит, та тих, кого наділено найвищими повноваженнями.

Допущений аудитор чи аудиторська фірма повинні особливо підтримувати професійний скептицизм під час розгляду оцінок управлінського персоналу стосовно справедливих цін, знецінювання активів, резервів та майбутніх грошових потоків, які є доречними при визначенні здатності суб'єкта господарювання продовжувати свою діяльність на безперервній основі.

Для мети цієї Статті «професійний скептицизм» означає ставлення, яке включає критичний підхід, пильність до існування умов, які можуть вказувати на можливі викривлення внаслідок шахрайства чи помилки, та критичну оцінку аудиторських доказів.»

14. В Статтю 22 внесено наступні зміни:

(а) параграф 1 замінено наступним:

«1. Країни-члени повинні забезпечити дотримання незалежності допущеним аудитором чи аудиторською фірмою та будь-якою фізичною особою, яка може прямо або опосередковано вплинути на результат обов'язкового аудиту, під час виконання такого аудиту, та їх неучасть в прийнятті рішень суб'єктом господарювання, який проходить аудит.

Незалежність повинна стосуватись щонайменше як періоду, який покривається фінансовими звітами, що проходять аудит, так й періоду виконання самого обов'язкового аудиту.

Країни-члени повинні забезпечити виконання допущеним аудитором чи аудиторською фірмою всіх розумних заходів для забезпечення того, що під час виконання обов'язкового аудиту на їх незалежність не впливали будь-які існуючі або потенційні конфлікти інтересів, або бізнес, або інші прями чи опосередковані стосунки, в яких приймають участь допущений аудитор чи аудиторська фірма та, якщо це прийнятно, їх мережа, управлінський персонал, аудитори, працівники, будь-які інші фізичні особи, чиї послуги використовуються або контролюються допущеним аудитором чи аудиторською фірмою, або будь-які інші особи, прямо або опосередковано пов'язані з допущеним аудитором чи аудиторською фірмою через контроль над ними.

Допущений аудитор чи аудиторська фірма не повинні виконувати обов'язковий аудит при існуванні будь-якої загрози власної оцінки, власного інтересу, захисту, особистих та сімейних стосунків та тиску, що створюються фінансовими, особистими, діловими, службовими чи іншими стосунками між:

— допущеним аудитором, аудиторською фірмою, їх мережею та будь-якою фізичною особою, яка може вплинути на результат обов'язкового аудиту, та

— суб'єктом господарювання, який проходить аудит,

В результаті яких об'єктивна, розумна та обізнана третя сторона, беручи до уваги застосовані запобіжні заходи, може дійти висновку, що незалежність допущеного аудитора чи аудиторської фірми є сумнівною.»

(б) параграф 2 замінено наступним:

«2. Країни-члени повинні забезпечити, щоби допущений аудитор, аудиторська фірма, їх ключові партнери з аудиту, їх працівники та будь-які інші фізичні особи, чиї послуги використовуються або контролюються допущеним аудитором чи аудиторською фірмою, які безпосередньо зайняті у виконанні обов'язкового аудиту, а також особи, які тісно пов'язані з ними у значенні Статті 1(2) Директиви Комісії 2004/72/ЄС⁽¹⁹⁾, не мають суттєвого та прямого корисного інтересу та не зайняті в будь-яких операціях з будь-якими фінансовими інструментами, емітованими, гарантованими або іншим чином підтримуваними будь-яким суб'єктом господарювання, який проходить у них обов'язковий аудит, окрім інтересів, опосередкованих через диверсифіковані плани колективного інвестування, включаючи фонди під зовнішнім управлінням, наприклад, пенсійні фонди чи фонди страхування життя.»

(в) параграф 4 замінено наступним:

«4. Країни-члени повинні забезпечити, щоб особи або фірми, зазначені в параграфі 2, не приймали участі в обов'язковому аудиті будь-якого суб'єкта господарювання або іншим чином впливали на його результат, якщо вони:

(а) володіють фінансовими інструментами суб'єкта господарювання, який проходить аудит, окрім інтересів, опосередкованих через диверсифіковані плани колективного інвестування;

(б) володіють фінансовими інструментами будь-якого суб'єкта господарювання, пов'язаного з суб'єктом господарювання, який проходить аудит, володіння якими може призвести до або розглядатись як таке, що викликає конфлікт інтересів, окрім інтересів, опосередкованих через диверсифіковані плани колективного інвестування;

(в) винаймались на роботу або мали ділові чи інші зв'язки з суб'єктом господарювання, що проходить аудит, протягом періоду, вказаного в параграфі 1, що може призвести до або розглядатись як таке, що викликає конфлікт інтересів.»

(г) додано наступні параграфи:

«5. Особи або фірми, на яких посиляється параграф 2, не повинні вимагати або приймати грошові та не грошові подарунки або допомогу від суб'єкта господарювання, який проходить аудит, або суб'єкта господарювання, пов'язаного з ним, окрім випадків, коли об'єктивна, розумна та поінформована третя сторона розглядатиме їх цінність як тривіальну та незначну.

6. Якщо протягом періоду, якого стосуються фінансові звіти, суб'єкт господарювання, який проходить аудит, придбається чи об'єднується з іншим суб'єктом господарювання, або придбає інший суб'єкт господарювання, допущений аудитор чи аудиторська фірма повинні ідентифікувати та оцінити будь-які поточні або нещодавні інтереси чи зв'язки, включаючи надання неаудиторських послуг цьому іншому суб'єкту господарювання, які б з урахування наявних застережних заходів могли б поставити під сумнів незалежність аудитора та його здатність продовжувати надавати послуги з обов'язкового аудиту після дати об'єднання чи придбання.

Допущений аудитор чи аудиторська фірма повинні якнайшвидше, та в будь-якому випадку протягом трьох місяців, прийняти необхідні заходи для згортання будь-яких існуючих інтересів та зв'язків, що можуть поставити під сумнів їх незалежність, та, наскільки це можливо, застосувати застережні заходи для мінімізації будь-яких загроз для незалежності внаслідок поточних або нещодавніх інтересів чи зв'язків.»

15. Додано наступну Статтю:

«Стаття 22а

Винайм суб'єктами господарювання, які проходять аудит, колишніх допущених аудиторів чи

⁽¹⁹⁾ Директива Комісії 2004/72/ЄС від 29 квітня 2004 рр., яка впроваджує Директиву 2003/6/ЄС Європейського парламенту та Ради щодо прийнятої ринкової практики, визначення інсайдерської інформації стосовно деривативів на товари, складання списку інсайдерів, інформування про операції управлінського персоналу та інформування про підозрілі операції (ОЖ L 162, 30.4.2004, стор. 70).»

працівників допущених аудиторів чи аудиторських фірм

1. Країни-члени повинні забезпечити, щоби допущений аудитор або ключовий партнер з аудиту, який виконує обов'язковий аудит від імені аудиторської фірми, не міг раніше, ніж через рік, або у випадку аудиту суб'єкта господарювання, що викликає суспільний інтерес, мінімум через два роки після того, як він чи вона перестали виступати як допущений аудитор чи ключовий партнер з аудиту, що мають стосунки до завдання з аудиту:
 - (а) зайняти ключову управлінську посаду на суб'єкті господарювання, який проходить аудит;
 - (б) якщо це застосовно, стати членом аудиторського комітету суб'єкта господарювання, який проходить аудит, або, якщо така комісія відсутня, органу, який виконує функції, еквівалентні її функціям;
 - (в) стати членом адміністративної ради без конкретних функцій або членом наглядового органу суб'єкта господарювання, який проходить аудит.
2. Країни-члени повинні забезпечити, щоби працівники та партнери, окрім ключових партнерів з аудиту допущеного аудитора чи аудиторської фірми, які виконують обов'язковий аудит, а також будь-які інші фізичні особи, чії послуги використовуються або контролюються допущеним аудитором чи аудиторською фірмою, у випадку, коли ці працівники, партнери та інші фізичні особи особисто отримують допуск до виконання обов'язкового аудиту, не приймали обов'язків, визначених в пунктах (а), (б) та (в) параграфу 1 раніше, ніж через рік після того, як вони приймали пряму участь в завданні з обов'язкового аудиту.»

16. Додано наступну Статтю:

«Стаття 22б

Підготовка до обов'язкового аудиту та оцінка загроз для незалежності

Країни-члени повинні забезпечити, щоби перед прийняттям завдання з обов'язкового аудиту чи продовження його виконання допущений аудитор чи аудиторська фірма оцінили та задокументували наступне:

- чи дотримуються вони вимог, викладених в Статті 22 цієї Директиви;
- чи існують загрози для їх незалежності, та які застережні заходи було застосовано для мінімізації цих загроз;
- чи є у них компетентні працівники, час та ресурси, необхідні для виконання обов'язкового аудиту у прийнятний спосіб;
- чи, у випадку аудиторської фірми, має допуск до виконання обов'язкового аудиту в країні-члені, де потрібен обов'язковий аудит, ключовий партнер з аудиту.

Країни-члени можуть висувати спрощені вимоги для завдань з аудиту, на які посилаються пункти (б) та (в) пункту 1 Статті 2.»

17. Статтю 23 змінено наступним чином:

(а) параграф 2 замінено наступним:

«2. Правила конфіденційності та професійної таємниці, що стосуються допущених аудиторів та аудиторських фірм, не повинні перешкоджати правозастосуванню положень цієї Директиви або положень Правил (ЄС) № 537/2014;»

(б) параграф 3 замінено наступним:

«3. Якщо допущений аудитор чи аудиторська фірма замінюються іншим допущеним аудитором чи аудиторською фірмою, попередній допущений аудитор чи аудиторська фірма повинні надати новому допущеному аудитору чи аудиторській фірмі доступ до всієї доречної інформації стосовно суб'єкта господарювання, який проходить аудит, та останнього аудиту цього суб'єкта господарювання.»

(в) додано наступний параграф:

«5. Якщо допущений аудитор чи аудиторська фірма виконує обов'язковий аудит підприємства, що є

групою, материнська компанія якої розташована в третій країні, правила конфіденційності та професійної таємниці, що стосуються допущених аудиторів та аудиторських фірм, не повинні перешкоджати передачі допущеним аудитором чи аудиторській фірмі відповідної документації з роботи, виконаної під час аудиту, аудитором групи, розташованому в третій країні, якщо така документація необхідна для виконання аудиту консолідованих фінансових звітів материнської компанії.

Допущений аудитор чи аудиторська фірма, які виконують обов'язковий аудит підприємства, яке емітувало цінні папери в третій країні, або яке є частиною групи, яка публікує обов'язкові консолідовані фінансові звіти в третій країні, можуть передати робочі документи з аудиту, які є в їх розпорядженні, або інші документи, які стосуються аудиту такого суб'єкту господарювання лише компетентним органам відповідних третіх країн відповідно до вимог, встановлених Статтею 47.

Передача інформації аудитором групи, розташованому в третій країні, повинна відповідати вимогам Глави IV Директиви 95/46/ЄС та застосовним національним правилам щодо захисту персональних даних.»

18. Додано наступну Статтю:

«Стаття 24а

Внутрішня організація допущених аудиторів та аудиторських фірм

1. Країни-члени повинні забезпечити дотримання допущеним аудитором чи аудиторською фірмою наступних організаційних вимог:

- (а) аудиторська фірма повинна запровадити відповідну політику та процедури забезпечення, що її власники або акціонери, а також члени адміністративних, управлінських та наглядових органів фірми або дочірньої фірми не втручались у виконання обов'язкового аудиту ні в який спосіб, який би міг загрожувати незалежності та об'єктивності допущеного аудитора, який виконує обов'язковий аудит від імені аудиторської фірми;
- (б) допущений аудитор чи аудиторська фірма повинні мати розумні процедури адміністрування та обліку; механізми внутрішнього контролю якості, ефективні процедури оцінки ризиків та ефективні заходи контролю та застереження для систем обробки інформації.

Такі механізми внутрішнього контролю якості повинні бути націленими на забезпечення дотримання рішень та процедур на всіх рівнях аудиторської фірми або робочої структури допущеного аудитора;

- (в) допущений аудитор чи аудиторська фірма повинні впровадити відповідну політику та процедури забезпечення, що їх працівники та будь-які інші фізичні особи, чії послуги використовуються або контролюються допущеним аудитором чи аудиторською фірмою, які безпосередньо зайняті в обов'язковому аудиті, мають відповідні знання та досвід для виконання визначеної роботи;
- (г) допущений аудитор чи аудиторська фірма повинні впровадити відповідну політику та процедури забезпечення, що аутсорсінг важливих аудиторських функцій виконується таким чином, який не призведе до зниження якості внутрішнього контролю якості допущеного аудитора чи аудиторської фірми та не зашкодить здатності компетентних органів здійснювати нагляд за дотриманням допущеними аудиторами чи аудиторськими фірмами вимог, встановлених цією Директивою та, якщо це застосовно, Правилами (ЄС) № 537/2014;
- (д) допущений аудитор чи аудиторська фірма повинні впровадити прийнятні та ефективні організаційні та адміністративні механізми для попередження, ідентифікації, усунення або керування та розкриття будь-яких ризиків для їх незалежності відповідно до 22, 22а та 22б;
- (е) допущений аудитор чи аудиторська фірма повинні впровадити відповідну політику та процедури виконання обов'язкового аудиту, тренування, нагляду та перевірки роботи працівників, а також організації аудиторських файлів відповідно до вимог Статті 24б(5);
- (є) допущений аудитор чи аудиторська фірма повинні впровадити внутрішню систему контролю якості для забезпечення якості обов'язкового аудиту.

Така система контролю якості повинна щонайменше покривати політику та процедури, викладені в пункті (е). У випадку аудиторської фірми відповідальність за внутрішню систему контролю якості повинна нести особа, яка має кваліфікацію допущеного аудитора;

- (ж) допущений аудитор чи аудиторська фірма повинні використовувати відповідні системи,

ресурси та процедури забезпечення безперервності та системності у виконанні своїх обов'язків щодо виконання обов'язкового аудиту;

- (з) допущений аудитор чи аудиторська фірма повинні також впровадити прийнятні та ефективні організаційні та адміністративні механізми для розгляду та реєстрації випадків, що мають або можуть мати важливі наслідки для цілісності виконання ними обов'язків щодо обов'язкового аудиту;
- (и) допущений аудитор чи аудиторська фірма повинні мати адекватну політику оплати праці, включаючи політику участі в прибутках, яка б надавала достатньо стимулів для забезпечення якості аудиту. При цьому сума винагороди, які допущений аудитор чи аудиторська фірма отримують від надання неаудиторських послуг суб'єкту господарювання, який проходить аудит, не повинна враховуватись під час оцінки результатів праці та оплати будь-якої особи, зайнятої у виконанні аудиту або здатної вплинути на його виконання;
- (і) допущений аудитор чи аудиторська фірма повинні вести моніторинг та оцінювати ефективність їх систем, механізмів внутрішнього контролю якості та інших механізмів, впроваджених відповідно до вимог цієї Директиви та, якщо це застосовно, Правил (ЄС) № 537/2014, та приймати відповідні заходи для розгляду будь-яких їх недоліків. Допущений аудитор чи аудиторська фірма повинні, наприклад, щорічно виконувати оцінку системи внутрішнього контролю якості, на яку посилається пункт (є). Допущений аудитор чи аудиторська фірма повинні зберігати інформацію про результати такої оцінки та будь-які запропоновані заходи щодо модифікації внутрішньої системи контролю якості.

Політика та процедури, на які посилається перший під-параграф, повинні документуватись, а працівники допущеного аудитора чи аудиторської фірми, повинні бути ознайомленими з ними.

Країни-члени можуть висувати спрощені вимоги для завдань з аудиту, на які посилаються пункти (б) та (в) пункту 1 Статті 2.

Будь-який аутсорсінг аудиторських функцій, на який робиться посилання в пункті (г) цього параграфу, не повинен впливати на відповідальність допущеного аудитора чи аудиторської фірми перед суб'єктом господарювання, який проходить аудит.

2. Допущений аудитор чи аудиторська фірма повинні враховувати масштаб та складність своєї роботи при дотриманні відповідності вимогам, встановленим параграфом 1 цієї Статті.

Допущений аудитор чи аудиторська фірма повинні бути здатними продемонструвати компетентному органу прийнятність застосованих політики та процедур, націлених на досягнення такої відповідності з урахуванням масштабу та складності своєї роботи.»

19. Додано наступну Статтю:

«Стаття 24б

Організація роботи

1. Країни-члени повинні забезпечити призначення аудиторською фірмою мінімум одного ключового партнера, якщо обов'язковий аудит виконується аудиторською фірмою. Аудиторська фірма повинна надати ключовому партнеру з аудиту достатні ресурси та персонал, який має необхідну компетентність та здатність якісно виконати свої обов'язки.

Забезпечення якості аудиту, незалежності та компетентності повинні бути головними критеріями, за якими аудиторська фірма визначає ключового партнера з завдання.

Ключовий партнер з аудиту повинен приймати активну участь у виконанні обов'язкового аудиту.

2. Виконуючи обов'язків аудит, допущений аудитор повинен приділити завданню достатньо часу та виділити достатні ресурси, які б дозволили йому відповідно виконати свої обов'язки.
3. Країни-члени повинні забезпечити, щоби допущений аудитор чи аудиторська фірма зберігали документацію про будь-які порушення положень цієї Директиви та, якщо це застосовно, Правил (ЄС) № 537/2014. Країни-члени можуть відмінити цей обов'язок допущених аудиторів чи аудиторських фірм стосовно незначних порушень. Допущені аудиторів та аудиторські фірми повинні також зберігати документацію щодо наслідків таких порушень, включаючи дії, виконані у відповідь на ці порушення, та дії, націлені на внесення змін в їх внутрішню систему контролю якості. Вони повинні щорічно готувати звіт з оглядом таких дій для внутрішнього використання.

Якщо допущений аудитор чи аудиторська фірма звертаються за консультацією до зовнішніх

експертів, вони повинні задокументувати своє звернення та отримані поради.

4. Допущений аудитор чи аудиторська фірма повинні вести матеріали по клієнту. Такі матеріали повинні включати наступні дані по кожному з клієнтів по аудиту:
 - (а) назва, юридична адреса та місцезнаходження компанії;
 - (б) для аудиторської фірми – ім'я ключового партнера з аудиту;
 - (в) гонорари, які виставлялись за обов'язковий аудит, та гонорари, які виставлялись за інші послуги протягом фінансового року.
5. Допущений аудитор чи аудиторська фірма повинні створювати аудиторський файл для кожного завдання з обов'язкового аудиту.

Допущений аудитор чи аудиторська фірма повинні документувати щонайменш дані, отримані відповідно до Статті 226(1) цієї Директиви та, якщо це застосовно, статей 6 – 8 Правил (ЄС) № 537/2014.

Допущений аудитор чи аудиторська фірма повинні зберігати будь-які інші важливі дані та документи, що підтримують звіт, на який посилається Стаття 28 цієї Директиви та, якщо це застосовно, Статті 10 та 11 Правил (ЄС) № 537/2014 для моніторингу дотримання вимог цієї Директиви та інших застосовних правових вимог.

Аудиторський файл повинен закриватись не пізніше, ніж через 60 днів після дати підписання аудиторського звіту, на яку робиться посилання в Статті 28 цієї Директиви, та, якщо це застосовно, Статті 10 Правил (ЄС) № 537/2014.

6. Допущений аудитор чи аудиторська фірма повинні зберігати матеріали по будь-яким скаргам, поданим у письмовому вигляді, щодо виконаних завдань з обов'язкового аудиту.
7. Країни-члени можуть встановлювати спрощені вимоги порівняно до вимог в параграфах 3 та 6 для завдань з аудиту, на які робиться посилання в пунктах (б) та (в) пункту 1 Статті 2.»

20. Додано наступну Статтю:

«Стаття 25a

Обсяг обов'язкового аудиту

Не відмінюючи вимоги до звітування, наведені в Статті 28 цієї Директиви та, якщо це застосовно, Статтях 10 та 11 Правил (ЄС) № 537/2014, обсяг обов'язкового аудиту не повинен включати надання впевненості щодо майбутньої життєздатності суб'єкта господарювання, який проходив аудит, чи дієвості або ефективності, з якою управлінські або адміністративні органи вели або будуть вести справи суб'єкта господарювання.»

21. Статтю 26 замінено наступною:

«Стаття 26

Стандарти аудиту

1. Країни-члени повинні вимагати від допущених аудиторів та аудиторських фірм виконання обов'язкового аудиту відповідно до міжнародних стандартів аудиту, прийнятих Комісією відповідно до параграфу 3.

Країни-члени можуть застосовувати національні стандарти аудиту, процедури чи вимоги, якщо Комісією не прийнято міжнародний стандарт аудиту стосовно конкретного предмету.

2. Для цілей параграфу 1 «міжнародні стандарти аудиту» означають Міжнародні стандарти аудиту (МСА), Міжнародний стандарт контролю якості (МСКЯ 1) та інші відповідні стандарти, підготовлені Радою з міжнародним стандартів аудиту та надання впевненості (РМСАНВ) та видані Міжнародною федерацією бухгалтерів, наскільки вони стосуються обов'язкового аудиту.
3. Комісія має право приймати завдяки наданим відповідно до Статті 38a повноваженням міжнародні стандарти аудиту, на які посилався параграф 1, стосовно практики аудиту, незалежності внутрішньому контролю якості для допущених аудиторів та аудиторських фірм для застосування цих стандартів в Союзі.

Комісія може приймати міжнародні стандарти аудиту, лише якщо вони:

- (а) розроблялись у встановленому порядку, прозоро та під суспільним наглядом, та є міжнародно визнаними;
 - (б) забезпечують високий рівень довіри та якості річним чи консолідованим фінансовим звітам відповідно до принципів, встановлених Статтею 4(3) Директиви 2013/34/ЄС;
 - (в) націлені на забезпечення суспільного блага в Союзі; та
 - (г) не змінюють будь-яких вимог цієї Директиви та не доповнюють їх окрім тих, які вказано в Главі IV та Статтях 27 та 28.
4. Незважаючи на другий підпараграф параграфу 1, країни-члени можуть встановлювати аудиторські процедури чи вимоги на додаток до Міжнародних стандартів аудиту лише
- (а) якщо ці аудиторські процедури чи вимоги необхідні для надання сили вимогам національного законодавства стосовно обсягу обов'язкового аудиту; або
 - (б) в мірі, необхідній для підвищення довіри до фінансових звітів та їх якості.

Країни-члени повинні повідомити про такі аудиторські процедури чи вимоги Комісії мінімум за три місяці до того, як вони набудуть чинності, або, якщо такі вимоги вже існували на момент прийняття міжнародного стандарту аудиту, - протягом трьох місяців після прийняття відповідного міжнародного стандарту аудиту.

5. Якщо країна-член вимагає обов'язкового аудиту малих підприємств, вона може встановити, що застосування стандартів аудиту, на які посилався параграф 1, повинно бути пропорційним масштабу та складності діяльності таких підприємств. Країни-члени можуть вживати відповідні заходи для забезпечення пропорційного застосування стандартів аудиту до обов'язкового аудиту малих підприємств.»

22. Статтю 27 замінено наступною:

«Стаття 27

Обов'язковий аудит консолідованих фінансових звітів

1. Країни-члени повинні забезпечити у випадку обов'язкового аудиту консолідованих фінансових звітів групи підприємств, що:
- (а) стосовно консолідованих фінансових звітів аудитор групи несе повну відповідальність за аудиторський звіт, на який посилається Стаття 28 цієї Директиви та, якщо це застосовно, Стаття 10 Правил (ЄС) № 537/2014, та, якщо це застосовно, за додатковий звіт аудиторському комітетувідповідно до Статті 11 цих Правил;
 - (б) аудитор групи оцінює роботу, виконану будь-якими аудиторами третіх країн або допущеними аудиторами та суб'єктами аудиторської діяльності третіх країн, або аудиторською фірмою для цілей аудиту групи, та документує характер, час та обсяг роботи, виконаної цими аудиторами, включаючи, якщо це застосовно, перевірку аудитором групи важливої аудиторської документації цих аудиторів;
 - (в) аудитор групи перевіряє аудиторську роботу, виконану аудиторами третіх країн або допущеними аудиторами та суб'єктами аудиторської діяльності третіх країн, або аудиторською фірмою для цілей аудиту групи, та документує це.

Документація, яку зберігає аудитор групи, повинна давати змогу відповідному компетентному органу перевірити роботу аудитора групи.

Для цілей пункту (в) першого підпараграфу цього параграфу аудитор групи повинен звернутись з вимогою щодо отримання згоди аудиторів третіх країн, допущених аудиторів, суб'єктів аудиторської діяльності третіх країн або аудиторських фірм на передачу відповідної документації під час виконання аудиту консолідованих фінансових звітів як однієї з умов для покладання аудитором групи на роботу цих аудиторів третіх країн, допущених аудиторів, суб'єктів аудиторської діяльності третіх країн або аудиторських фірм.

2. Якщо аудитор групи не може виконати вимоги пункту (в) першого підпараграфу цього параграфу аудитор групи повинен прийняти відповідні заходи та повідомити про це відповідний компетентний орган.

Такі заходи повинні включати виконання додаткової роботи з обов'язкового аудиту або безпосередньо аудитором групи або шляхом аутсорсінгу такого завдання для відповідної дочірньої компанії.

3. Якщо аудитор групи підлягає перевірці на предмет забезпечення якості або розслідуванню стосовно обов'язкового аудиту консолідованих фінансових звітів групи підприємств, він повинен на запит компетентного органу надати йому відповідну документацію, яка зберігається в нього, щодо аудиторської роботи, виконаної відповідними аудиторами третіх країн, допущеними аудиторами, суб'єктами аудиторської діяльності третіх країн або аудиторськими фірмами для цілей аудиту групи, включаючи робочі документи, доречні до аудиту групи.

Компетентний орган може запросити додаткову документацію стосовно роботи, виконаної будь-яким допущеним аудитором чи аудиторською фірмою для цілей аудиту групи, у відповідних компетентних органах відповідно до Статті 36.

Якщо аудит материнського підприємства або дочірнього підприємства групи підприємств виконується аудитором або аудиторами чи суб'єктами аудиторської діяльності з третіх країн, відповідний орган може запросити додаткову документацію стосовно аудиторської роботи, виконаної будь-яким аудитором третьої країни або суб'єктами аудиторської діяльності з третьої країни, у відповідних компетентних органах третіх країн через механізми відповідно до Статті 47.

У випадку відходу від вимог підпараграфу три, якщо аудит материнського підприємства або дочірнього підприємства групи підприємств виконується аудитором або аудиторами чи суб'єктами аудиторської діяльності з третіх країн, які не мають механізмів відповідно до Статті 47, аудитор групи повинен у разі отримання запиту нести відповідальність за забезпечення відповідного надання додаткової документації щодо аудиторської роботи, виконаної аудитором або аудиторами чи суб'єктами аудиторської діяльності з третіх країн, включаючи робочі документи, доречні до аудиту групи. Для забезпечення такого надання аудитор групи повинен зберігати копію такої документації або домовитись аудиторами чи суб'єктами аудиторської діяльності з третіх країн, що йому на запит буде надано необмежений доступ такої документації, або виконати інші відповідні дії. Якщо робочі документи з аудиту не можуть з правових або інших причин бути переданими аудитором групи з третіх країн, документація, яка зберігається аудитором групи, повинна містити докази виконання ним відповідних процедур для отримання доступу до аудиторської документації, а у випадку інших, окрім правових, що створюються законодавством третьої країни, перешкод – докази існування таких перешкод.»

23. Статтю 28 замінено наступною:

«Стаття 28

Аудиторська звітність

1. Допущений аудитор чи аудиторська фірма повинні представити результати обов'язкового аудиту в аудиторському звіті. Звіт повинен готуватись відповідно до вимог стандартів аудиту, прийнятих Союзом або конкретною країною-членом відповідно до Статті 26.
2. Аудиторський звіт повинен подаватись в письмовому вигляді та:
 - (а) ідентифікувати суб'єкт господарювання, чий річний чи консолідовані фінансові звіти проходять обов'язковий аудит; ідентифікувати річні чи консолідовані фінансові звіти та дату й період, який вони покривають; та ідентифікувати концептуальну основу фінансової звітності, що застосовувались при їх підготовці;
 - (б) містити опис обсягу обов'язкового аудиту, в якому, як мінімум, повинні ідентифікуватись стандарти аудиту, відповідно до яких виконувався обов'язковий аудит;
 - (в) містити думку аудитора, яка повинна бути безумовно-позитивною, умовно-позитивною або негативною, та чітко висловлювати думку допущеного аудитора чи аудиторської фірми, чи:
 - (i) надають річні фінансові звіти достовірну та справедливую інформацію відповідно до застосованої концептуальної основи фінансової звітності; та
 - (ii) якщо це необхідно, дотримуються законодавчі вимоги цими річними фінансовими звітами.

Якщо допущений аудитор чи аудиторська фірма не в змозі висловити аудиторську думку, звіт повинен містити відмову від висловлення думки;

- (г) посилатись на будь-які інші питання до яких хоче привернути увагу допущений аудитор чи аудиторська фірма в пояснювальному параграфі, без модифікації аудиторської думки;

- (д) містити думку та заяву, які б базувались на виконаній під час аудиту роботі, відповідно до другого підпараграфу Статті 34(1) Директиви 2013/34/ЄС;
- (е) містити посилання на будь-яку суттєву невизначеність стосовно подій або умов, яка б могла поставити під значний сумнів здатність суб'єкта господарювання продовжити свою діяльність на безперервній основі;
- (є) ідентифікувати місце заснування допущеного аудитора чи аудиторської фірми.

Країни-члени можуть встановлювати додаткові вимоги стосовно змісту аудиторського звіту.

3. Якщо обов'язковий аудит виконувався більш, ніж одним допущеним аудитором чи однією аудиторською фірмою, вони повинні узгодити результати обов'язкового аудиту та надати об'єднаний звіт та думку. У випадку розбіжностей кожний допущений аудитор чи аудиторська фірма повинні надати свою думку в окремому параграфі аудиторського звіту з поясненням причин такої розбіжності.
4. Аудиторський звіт повинен бути підписаним допущеним аудитором з зазначенням дати цього. Якщо обов'язковий аудит виконувався аудиторською фірмою, аудиторський звіт повинен містити підпис як мінімум допущеного аудитора, який виконує обов'язковий аудит від імені аудиторської фірми. Якщо у виконанні завдання одночасно приймали участь більше одного допущеного аудитора чи аудиторської фірми, аудиторський звіт повинен бути підписаним всіма допущеними аудитором або щонайменш допущеними аудитором, які виконують обов'язковий аудит від імені кожної аудиторської фірми. За виняткових обставин країни-члени можуть прийняти рішення про нерозкриття цих підписів громадськості, якщо таке розкриття може призвести до неминучої та значної загрози персональній безпеці будь-якої особи.

В будь-якому випадку імена відповідних осіб повинні бути відомими відповідним компетентним органам.

5. Звіт допущеного аудитора чи аудиторської фірми щодо консолідованих фінансових звітів повинен відповідати вимогам, встановленим в параграфах 1 – 4. Надаючи звіт щодо послідовності адміністративного звіту та фінансових звітів відповідно до вимог пункту (д) параграфу 2, допущений аудитор чи аудиторська фірма повинні враховувати консолідовані фінансові звіти та консолідований адміністративний звіт. Якщо річні фінансові звіти материнського підприємства долучено до консолідованих фінансових звітів, звіти допущених аудиторів або аудиторських фірм відповідно до вимог цієї Статті можуть бути комбінованими.»

24. В Статтю 29 внесено наступні зміни:

(а) параграф 1 змінено наступним чином:

(i) пункт (а) замінено наступним:

«(а) система забезпечення якості повинна бути організованою так, щоб бути незалежною від допущених аудиторів та аудиторських фірм, робота яких перевіряється, та знаходитись під наглядом громадськості;»;

(ii) пункт (ж) замінено наступним:

«(ж) перевірка забезпечення якості повинна відбуватись на основі аналізу ризиків а у випадку допущених аудиторів та аудиторських фірм, що виконують обов'язковий аудит відповідно до пункту (а) пункту 1 Статті 2, проводитись мінімум кожні шість років;»;

(iii) додано наступний пункт:

«(i) перевірка забезпечення якості повинна бути відповідною та пропорційною масштабу та складності роботи допущених аудиторів та аудиторських фірм, які проходять ь перевірку.»;

(б) параграф 2 замінено наступним:

«2. Для цілей пункту (д) параграфу 1 до вибору осіб, що проводять перевірку, повинні застосовуватись щонайменш наступні критерії:

(а) ці особи повинні мати відповідну професійну освіту та досвід в обов'язковому аудиті та

фінансовій звітності в сполученні з конкретним навчанням виконанню перевірок забезпечення якості;

(б) ніякій особі не повинно бути дозволено проводити перевірку забезпечення якості допущеним аудитором чи аудиторською фірмою раніше, ніж мінімум три роки після того, як така особа перестала бути партнером або працівником допущеного аудитора чи аудиторської фірми або асоціюватись з ними іншим чином;

(в) ці особи повинні задекларувати відсутність конфлікту інтересів між ними та допущеним аудитором чи аудиторською фірмою, перевірка яких буде проводитись.»

(в) додано наступний параграф:

«3. Для цілей пункту (і) параграфу 1 країни-члени повинні вимагати від компетентних органів під час виконання ними перевірок забезпечення якості обов'язкового аудиту річних фінансових звітів чи консолідованих фінансових звітів середніх та малих підприємств урахування факту, що стандарти аудиту, прийняті відповідно до Статті 26, розраховані на застосування таким чином, який би був пропорційним масштабу та складності діяльності суб'єкта господарювання, який проходить аудит.»

25. Главу VII замінено на наступну:

«ГЛАВА VII

РОЗСЛІДУВАННЯ ТА САНКЦІЇ

Стаття 30

Система розслідування та санкцій

1. Країни-члени повинні забезпечити наявність ефективних систем розслідувань та санкцій для виявлення, виправлення випадків неадекватного виконання обов'язкового аудиту й запобігання їм.
2. Без обмеження для режимів цивільної відповідальності в своїх країнах країни-члени повинні передбачити ефективні, пропорційні та переконливі санкції для допущених аудиторів і аудиторських фірм на випадок невиконання обов'язкового аудиту згідно з положеннями, прийнятими при впровадженні цієї Директиви, та, якщо це застосовно, Правил (ЄС) № 537/2014.

Країни-члени можуть прийняти рішення не встановлювати правила щодо адміністративних санкцій за порушення, якщо вони підпадають під дію національного кримінального законодавства. В такому випадку про це вони повинні повідомити Комісії з наданням відповідних положень кримінального законодавства.

3. Країни-члени повинні забезпечити відповідне розкриття громадськості інформації щодо прийнятих заходів та санкцій, застосованих до допущених аудиторів та аудиторських фірм. Санкції повинні включати можливість відкликання допуску. Країни-члени можуть прийняти рішення, що таке розкриття не повинно містити персональні дані в розумінні пункту (а) Статті 2 Директиви 95/46/ЄС.
4. До 12 червня 2016 р. країни-члени повинні надати правила, на які посилається параграф 2, Комісії. Вони також повинні без затримки повідомляти Комісії про будь-які зміни в них.

Стаття 30а

Повноваження щодо санкцій

1. Країни-члени повинні забезпечити надання компетентним органам повноважень щодо прийняття та/або накладання щонайменш наступних адміністративних заходів та санкцій за порушення положень цієї Директиви, та, якщо це застосовно, Правил (ЄС) № 537/2014:
 - а) попередження, яке б вимагало від фізичної чи юридичної особи, яка відповідає за порушення, припинення неприйнятної поведінки та утримання від будь-яких подібних повторних дій;
 - б) офіційної заяви, опублікованої на веб-сайті компетентних органів, де б вказувались відповідальна особа та характер порушення;
 - в) тимчасової заборони на строк до трьох років допущеному аудитору, аудиторській фірмі чи ключовому партнеру з аудиту виконувати обов'язковий аудит та/або підписувати аудиторські

звіти;

- (г) оголошення, що аудиторський звіт не відповідає вимогам Статті 28 цієї Директиви або, якщо це застосовно, Статті 10 Правил (ЄС) № 537/2014;
 - (д) тимчасової заборони на строк до трьох років члену аудиторської фірми або члену адміністративного або управлінського органу суб'єкта господарювання, який викликає громадський інтерес, виконувати функції в аудиторських фірмах чи суб'єктах господарювання, які викликають громадський інтерес;
 - (е) накладення адміністративних грошових санкцій на фізичних та юридичних осіб.
2. Країни-члени повинні забезпечити змогу компетентних органів користуватись своїми повноваженнями щодо санкцій відповідно до цієї Директиви та національного законодавства будь-яким з наступних способів:
- (а) безпосередньо;
 - (б) разом з іншими органами;
 - (в) через звертання до компетентних судових органів.
3. Країни-члени можуть надати компетентним органам й інші повноваження щодо накладання санкцій на додаток до вказаних у параграфі 1.
4. Відступаючи від вимог параграфу 1, країни-члени можуть надати органам, що наглядають за суб'єктами господарювання, які викликають громадський інтерес, якщо вони не вказані як компетентний орган відповідно до Статті 20(2) Правил (ЄС) № 537/2014, повноваження щодо застосування санкцій за порушення правил звітності, встановлених цими Правилами.

Стаття 30б

Ефективне застосування санкцій

Встановлюючи правила відповідно до Статті 30, країни-члени повинні вимагати, щоби при визначенні типу та рівню адміністративних санкцій та заходів компетентні органи брали до уваги всі доречні обставини, включаючи, якщо це прийнятно:

- (а) серйозність та тривалість порушення;
- (б) ступінь відповідальності відповідальних осіб;
- (в) фінансовий стан відповідальної особи, на який, наприклад, вказує загальний обсяг продажів відповідного підприємства або річний прибуток відповідальної особи, якщо ця особа є фізичною особою;
- (г) суму отриманих прибутків або попереджених втрат завдяки відповідальній особі, якщо це можна встановити;
- (д) рівень співробітництва відповідальної особи з компетентним органом;
- (ж) попередні порушення, скоєні відповідальною фізичною чи юридичною особою.

При цьому компетентні органи можуть брати до уваги й додаткові фактори, якщо вони вказані в національному законодавстві.

Стаття 30в

Публікація інформації про санкції та заходи

1. Компетентні органи повинні публікувати на своєму офіційному веб-сайті інформацію про щонайменш будь-які адміністративні санкції, які накладено за порушення положень цієї Директиви або Правил (ЄС) № 537/2014, та стосовно яких всі права на апеляцію вичерпано, або закінчився їх термін, як практично можливо скоріше після того, як особі, на яку накладались санкції, було повідомлено про таке рішення, включаючи інформацію щодо типу та характеру порушення та ідентичності фізичної чи юридичної особи, на яку ці санкції було накладено.

Якщо країна-член дозволяє публікацію інформації про санкції, проти яких може подаватись апеляція, компетентні органи повинні як практично можливо скоріше також опублікувати на своєму веб-сайті й інформацію щодо статусу та результату розгляду будь-яких апеляцій.

2. Компетентні органи повинні публікувати інформацію про санкції, накладені на умовах анонімності, та в такий спосіб, який би відповідав вимогам національного законодавства, за будь-яких з наведених нижче обставин:
 - (а) якщо у випадку, коли санкція накладається на фізичну особу, публікація персональних даних буде непропорційною відповідно до обов'язкової попередньої оцінки пропорційності такої публікації;
 - (б) якщо така публікація поставить під загрозу стабільність фінансових ринків або кримінальне розслідування, що ведеться;
 - (в) якщо публікація нанесе непропорційні збитки відповідним організаціям чи фізичним особам.
3. Компетентні органи повинні забезпечити пропорційну тривалість будь-яких публікацій відповідно до параграфу 1 та її розміщення на своєму офіційному веб-сайті протягом щонайменш п'яти років після того, як всі права на апеляцію вичерпано, або закінчився їх термін.

Публікація інформації про санкції та заходи, а також будь-яких заяв для громадськості повинна поважати фундаментальні права, викладені в Хартії фундаментальних прав Європейського Союзу, особливо права на повагу до приватного та сімейного життя та права на захист персональних даних. Країни-члени можуть прийняти рішення, що подібні публікації або заяви для громадськості не повинні містити приватних даних в розумінні пункту (а) Статті 2 Директиви 95/46/ЄС.

Стаття 30г

Право на апеляцію

Країни-члени повинні забезпечити, щоби рішення, які приймаються компетентним органом відповідно до цієї Директиви та Правил (ЄС) № 537/2014, надавали право апеляції.

Стаття 30д

Повідомлення про порушення

1. Країни-члени повинні забезпечити встановлення ефективних механізмів заохочення повідомлення компетентних органів про порушення положень цієї Директиви або Правил (ЄС) № 537/2014.
2. Механізми, про які йде мова у параграфі 1, повинні включати як мінімум:
 - (а) конкретні процедури отримання повідомлень про порушення та роботи з ними;
 - (б) захист персональних даних як особи, яка повідомляє про підозрюване або дійсне порушення, так й особи, яка підозрюється в скоєнні, або яка ніби скоїла порушення, відповідно до принципів, закладених Директивою 95/46/ЄС;
 - (в) відповідні процедури для забезпечення права підозрюваної особи на захист та права бути вислуханою до прийняття рішення, яке її стосується, а також права на пошук ефективного захисту перед судом проти будь-якого рішення або заходу, які її стосуються.
3. Країни-члени повинні забезпечити встановлення аудиторськими фірмами відповідних процедур для того, щоб їх працівники могли повідомляти про потенційні або дійсні порушення положень цієї Директиви або Правил (ЄС) № 537/2014 в рамках самої фірми, використовуючи конкретний канал.

Стаття 30е

Обмін інформацією

1. Компетентні органи повинні щорічно надавати Комітету Європейських органів нагляду за аудитом (КСОНА) узагальнену інформацію щодо всіх адміністративних заходів та санкцій, які накладались відповідно до цієї Статті. КСОНА повинен публікувати цю інформацію в своєму річному звіті.
2. Компетентні органи повинні негайно повідомляти КСОНА про всі тимчасові заборони, на які посилаються пункти (в) та (д) Статті 30а(1).»

26. В Статтю 32 внесено наступні зміни:

(а) параграф 1 замінено наступним:

«1. Країни-члени повинні організувати ефективну систему суспільного нагляду за допущеними аудиторськими фірмами на принципах, встановлених в параграфах 2 – 7, та призначити компетентний орган, який би відповідав за такий нагляд.»;

(б) параграф 3 замінено наступним:

«3. Керувати компетентним органом повинні непрактикуючі особи, які мають знання у сферах, що стосуються обов'язкового аудиту. Такі особи обираються згідно з незалежною та прозорою процедурою висування.

Компетентний орган може залучати фахівців-практиків для виконання конкретних завдань та експертів, якщо це необхідно для відповідного виконання його завдань. У таких випадках як фахівці-практики, так й експерти на повинні приймати участь в прийнятті рішень компетентним органом.»;

(в) параграф 4 замінено наступним:

«4. Компетентний орган повинен нести кінцеву відповідальність за нагляд за:

(а) допуском та реєстрацією допущених аудиторів та аудиторських фірм;

(б) прийняттям стандартів професійної етики, внутрішнього контролю якості аудиторських фірм та аудиту окрім випадків, коли ці стандарти приймаються або затверджуються іншими органами країни-члена;

(в) постійним навчанням;

(г) системами забезпечення якості;

(е) системою розслідувань та системою адміністративно-дисциплінарних дій;

(г) додано наступні параграфи:

«4а. Країни-члени повинні призначити один чи більше компетентних органів для виконання завдань, встановлених цією Директивою. Країни-члени повинні призначити лише один компетентний орган, який би несе кінцеву відповідальність за завдання, викладені в цій Директиві, окрім завдань з обов'язкового аудиту кооперативів, ощадних кас або аналогічних суб'єктів господарювання відповідно до Статті 45 Директиви 86/635/ЄЕС, або дочірніх підприємств чи правонаступників кооперативів, ощадних кас або аналогічних суб'єктів господарювання відповідно до Статті 45 Директиви 86/635/ЄЕС.

Країни-члени повинні повідомляти Комісію про такі призначення.

Компетентні органи повинні бути організованими так, щоб виключити конфлікти інтересів.

4б. Країни-члени можуть делегувати або дозволяти компетентному органу делегувати будь-які зі своїх завдань іншим органам чи організаціям, створеним або іншим чином уповноваженим за законом виконувати такі завдання.

Таке делегування повинно конкретно вказувати делеговані завдання та умови, за яких вони повинні бути виконаними. Такі органи чи організації повинні бути організованими так, щоб виключити конфлікти інтересів.

Якщо компетентні органи делегують завдання іншим органам чи організаціям, вони повинні мати змогу відкликати делеговані повноваження в кожному конкретному випадку.»;

(е) параграфи 5 – 7 замінено наступними:

«5. Компетентний орган повинен мати право, якщо це необхідно, ініціювати та проводити розслідування щодо допущених аудиторів та аудиторських фірм, а також виконувати відповідні дії.

Якщо компетентний орган наймає експертів для виконання конкретних завдань, він повинен забезпечити відсутність конфліктів інтересів між цими експертами та конкретними допущеними аудиторськими фірмами. Ці експерти повинні дотримуватись тих же вимог, як вимоги, встановлені в пункті (а) Статті 29(2).

Компетентний орган повинен мати повноваження, необхідні для можливості виконання завдань та відповідальності, встановлених цією Директивою.

6. Компетентний орган повинен бути прозорим. Така прозорість повинна включати публікацію річних програм роботи та звітів про свою діяльність.
7. Система суспільного нагляду повинна адекватно фінансуватись та мати адекватні ресурси для ініціювання та проведення розслідувань відповідно до параграфу 5. Фінансування системи суспільного нагляду повинно бути стабільним та незалежним від будь-якого впливу з боку допущених аудиторів чи аудиторських фірм.»

27. В Статтю 34 внесено наступні зміни:

(а) в параграф 1 додано наступний підпараграф:

«Не ставлячи під сумнів положення першого підпараграфу, аудиторські фірми, які отримали допуск в одній країні-члені та виконують обов'язковий аудит в іншій країні-члені відповідно до Статті 3а повинні проходити перевірку забезпечення якості в своїй країні-члені та нагляд за будь-яким завданням з аудиту, який виконується в приймаючій країні-члені.»

(б) параграфи 2 та 3 замінено наступними:

«2. У випадку обов'язкового аудиту консолідованих фінансових звітів країна-член, в якій вимагається цей обов'язковий аудит, не може встановлювати додаткові вимоги до допущеного аудитора чи аудиторської фірми, які виконують обов'язковий аудит дочірнього підприємства, розташованого в іншій країні-члені, стосовно реєстрації, перевірки забезпечення якості, стандартів аудиту, професійної етики та незалежності.

3. У випадку компанії, цінні папери якої обертаються на регульованому ринку країни-члена, іншої, ніж країна, де знаходиться юридична адреса цієї компанії, країна-член, де обертаються ці цінні папери, не може встановлювати додаткові вимоги до допущеного аудитора чи аудиторської фірми, які виконують обов'язковий аудит цієї компанії, стосовно реєстрації, перевірки забезпечення якості, стандартів аудиту, професійної етики та незалежності.»

(с) додано наступний параграф:

«4. Якщо допущений аудитор чи аудиторська фірма зареєстровані в будь-якій країні-члені внаслідок отримання допуску відповідно до Статті 3 або Статті 44, та цей допущений аудитор чи аудиторська фірма надають звіти щодо річних фінансових звітів чи консолідованих фінансових звітів відповідно до Статті 45(1), країна-член, в якій зареєстровано допущеного аудитора чи аудиторську фірму, повинна піддавати такого допущеного аудитора чи аудиторську фірму дії своїх систем нагляду та забезпечення якості, а також систем розслідування та накладання санкцій.»

28. Статтю 35 вилучено.

29. В Статтю 36 внесено наступні зміни:

(а) параграф 1 замінено наступним:

«1. Компетентні органи країн-членів, які відповідають за надання допуску, реєстрацію, забезпечення якості, перевірки та дисциплінарні дії, компетентні органи, призначені відповідно до Статті 20 Правил (ЄС) № 537/2014, та відповідні Європейські наглядові органи повинні співпрацювати, коли це необхідно, для забезпечення виконання ними своїх обов'язків та завдань відповідно до цієї Директиви та Правил (ЄС) № 537/2014. Компетентні органи будь-якої країни-члена повинні надавати допомогу компетентним органам інших країн-членів та відповідним Європейським наглядовим органам. Особливо це стосується обміну інформацією та співпраці компетентних органів при проведенні розслідувань щодо виконання завдань з обов'язкового аудиту.»;

(б) параграф 3 замінено наступним:

«3. Параграф 2 не забороняє компетентним органам обмінюватись конфіденційною інформацією. Така інформація підпадає під вимоги до професійної таємниці, які накладаються на осіб, що працюють або працювали в компетентних органах. Обов'язок зберігати професійну таємницю повинен також стосуватись будь-яких інших осіб, кому компетентні органи делегували завдання стосовно цілей, вказаних у цій Директиві.»;

(в) в параграф 4 внесено наступні зміни:

(і) в третьому підпараграфі пункт (б) замінено наступним:

«(б) вже розпочалося судочинство щодо тих самих дій та проти тих самих осіб аудиторів або аудиторських фірм органами країни-члена, до якої надійшов запит; або»;

(іі) в третьому підпараграфі пункт (в) замінено наступним:

«(в) органами держави-члена, до якої надійшов запит, винесено остаточне судове рішення щодо тих самих дій та тих самих осіб.»

(ііі) четвертий підпараграф замінено наступним:

«Не обмежуючи обов'язки, покладені на них у судочинстві, компетентні органи чи Європейські наглядові органи, що отримують інформацію відповідно до параграфу 1, можуть користуватися нею лише для виконання своїх функцій в рамках, встановлених цією Директивою або Правилами (ЄС) № 537/2014 та в контексті адміністративних або судових процесів, безпосередньо пов'язаних із виконанням таких функцій.»;

(г) додано наступний параграф:

«4а. Країни-члени можуть дозволити компетентним органам надавати компетентним органам, що відповідають за нагляд за суб'єктами господарювання, що виключають суспільний інтерес, центральним банкам, Європейській системі центральних банків в їх якості фінансових органів, та Європейській Раді з системних ризиків конфіденційну інформацію, необхідну для виконання ними своїх обов'язків. Такі органи чи організації не повинні утримуватись від надання компетентним органам інформації, яка може бути для них необхідною для виконання ними своїх обов'язків відповідно до Правил (ЄС) № 537/2014.»;

(д) в четвертому підпараграфі параграфу 6 пункт (а) замінено наступним:

«(а) таке розслідування може мати несприятливі наслідки для суверенітету, безпеки або громадського порядку країни-члена, до якої надійшов запит, або порушувати правила національної безпеки; або»;

(е) параграф 7 вилучено.

30. В Статтю 37 додано наступний параграф:

«3. Будь-яка стаття контракту, що обмежує права загальних зборів акціонерів або членів суб'єкта господарювання, який проходить аудит відповідно до параграфу 1, вибором допущених аудиторів чи аудиторських фірм лише деяких категорій або реєстрів при призначенні конкретного допущеного аудитора чи аудиторської фірми на виконання обов'язкового аудиту цього суб'єкта господарювання, повинна бути забороненою. Такі вже існуючі статті повинні розглядатись як такі, що не мають юридичної сили.»

31. В Статтю 38 додано наступний параграф:

«3. У випадку обов'язкового аудиту суб'єкта господарювання, який викликає суспільний інтерес, країни-члени повинні забезпечити можливість

(а) акціонерам, які представлять 5% та більше прав голосу або статутного капіталу;

(б) іншим органам суб'єктів господарювання, який проходить аудит, якщо це визначено національним законодавством; або

(с) компетентним органам, визначеним відповідно до Статті 32 цієї Директиви або призначеним відповідно до Статті 20(1) Правил (ЄС) № 537/2014, або, якщо це встановлено національним законодавством, Статті 20(2) цих Правил,

звертатись з позовом щодо відсторонення допущеного аудитора чи аудиторської фірми до національного суду, якщо для цього існують відповідні підстави.»

32. Главу X замінено наступною:

«ГЛАВА X

АУДИТОРСЬКИЙ КОМІТЕТ

Стаття 39

Аудиторський комітет

1. Країни-члени повинні забезпечити існування аудиторського комітету на кожному суб'єкті господарювання, який викликає суспільний інтерес. Аудиторський комітет повинна бути або самостійною комісією, або комісією при адміністративному чи наглядовому органі суб'єкта господарювання, який проходить аудит. Вона повинна складатись з членів адміністративного та/чи наглядового органу суб'єкта господарювання, який проходить аудит, без конкретних функцій, та/чи членів, призначених загальними зборами акціонерів суб'єкта господарювання, який проходить аудит, або, у випадку суб'єкта господарювання без акціонерів, аналогічним органом.

Як мінімум один з членів аудиторського комітету повинен бути компетентним в галузі обліку та/чи аудиту.

Члени комісії в цілому повинні бути компетентними в питаннях, що стосуються галузі, в якій працює суб'єкт господарювання, який проходить аудит.

Більшість членів аудиторського комітету повинні бути незалежними від суб'єкта господарювання, який проходить аудит. Голова аудиторського комітету повинен призначатись її членами або наглядовим органом суб'єкта господарювання, який проходить аудит, та бути незалежним від суб'єкта господарювання, який проходить аудит. Країни-члени можуть вимагати, щоб голова аудиторського комітету обирався щорічно загальними зборами акціонерів суб'єкта господарювання, який проходить аудит.

2. Відступаючи від вимог параграфу 1, країни-члени можуть прийняти рішення, що у випадку суб'єктів господарювання, які викликають суспільний інтерес, та підпадають під критерії, встановлені пунктами (е) та (п) Статті 2(1) Директиви 2003/71/ЄС Європейського парламенту та Ради⁽²⁰⁾, функції аудиторського комітету можуть виконуватись адміністративним або наглядовим органом в цілому, а якщо голова такого органу несе ще й виконавчі функції, він (вона) не повинні виступати в ролі голови в той час, як такий орган виконує функції аудиторського комітету.

Якщо Аудиторський комітет є частиною адміністративного чи наглядового органу суб'єкта господарювання, який проходить аудит, відповідно до параграфу 1, країни-члени можуть дозволити адміністративному чи наглядовому органу в залежності від обставин або вимагати від них виконання функцій аудиторського комітету для виконання обов'язків, встановлених цією Директивою та Правилами (ЄС) № 537/2014.

3. Відступаючи від вимог параграфу 1, країни-члени можуть прийняти рішення, що наступні суб'єкти господарювання, які викликають суспільний інтерес, можуть не мати аудиторського комітету:

(а) будь-який суб'єкт господарювання, який викликає суспільний інтерес, та є дочірнім підприємством в розумінні пункту 10 Статті 2 Директиви 2013/34/ЄС, якщо цей суб'єкт господарювання відповідає вимогам, встановленим параграфами 1, 2 та 5 цієї Статті, Статті 11(1), Статті 11(2) та Статті 16(5) Правил (ЄС) № 537/2014 на рівні групи;

(б) будь-який суб'єкт господарювання, який викликає суспільний інтерес, та є фондом спільного інвестування в передавальні цінні папери (ФСІПЦП) відповідно до Статті 1(2) Директиви 2009/65/ЄС Європейського парламенту та Ради⁽²¹⁾ або фондом спільного інвестування (ФСІ) відповідно до Статті 41(а) Директиви 2011/61/ЄС Європейського парламенту та Ради⁽²²⁾;

(в) будь-який суб'єкт господарювання, який викликає суспільний інтерес, єдиним видом діяльності

⁽²⁰⁾ Директива 2003/71/ЄС Європейського парламенту та Ради від 4 листопада 2003 р. щодо проспектів, які публікуються під час емісії акцій для продажу, яка вносить зміни до Директиви 2001/34/ЄС (ОЖ L 345, 31.12.2003, стор. 64).

⁽²¹⁾ Директива 2009/65/ЄС Європейського парламенту та Ради від 13 липня 2009 р. щодо координації законодавства, правил та адміністративних положень стосовно підприємств, що займаються колективним інвестуванням в передавальні цінні папери (ФСІПЦП) (ОЖ L 302, 17.11.2009 р., стор. 32).

⁽²²⁾ Директива 2011/61/ЄС Європейського парламенту та Ради від 8 червня 2011 р. щодо керівництва фондами альтернативного інвестування, яка вносить зміни до Директив 2003/41/ЄС та 2009/65/ЄС, та Правил (ЄС) № 1060/2009 та (ЄС) № 1095/2010 (ОЖ L 174, 1.7.2011 р., стор. 1).

якого є випуск забезпечених цінних паперів, відповідно визначення, наведеного в пункті 5 Статті 2 Правил (ЄС) № 809/2004⁽²³⁾;

(г) будь-яка кредитна установа в розумінні пункту 1 Статті 3(1) Директиви 2013/36/ЄС, чиї акції не котуються на регульованому ринку будь-якої країни-члена в розумінні пункту 14 Статті 4(1) Директиви 2004/39/ЄС, яка на постійній або регулярній основі емітувала лише боргові цінні папери, які котувались на регульованому ринку, якщо загальна номінальна сума всіх таких боргових цінних паперів є нижчою за 100 000 000 ЄВРО, а проспект відповідно до Директиви 2003/71/ЄС не видавався.

Суб'єкти господарювання, які викликає суспільний інтерес, на які робилось посилання в пункті (в), повинен пояснити громадськості причини, чому вони вважали невідповідним для себе створювати або аудиторський комітет, або доручати адміністративному чи наглядовому органу виконувати функції аудиторського комітету.

4. Відступаючи від вимог параграфу 1, країни-члени можуть вимагати або дозволяти суб'єкту господарювання, який викликає суспільний інтерес, не мати аудиторського комітету випадку, коли такий суб'єкт господарювання має орган або органи, які виконують функції, еквівалентні функціям аудиторського комітету, які функціонують відповідно до положень країни-члена, де зареєстровано суб'єкт господарювання, який буде проходити аудит. В такому випадку суб'єкт господарювання повинен розкривати, який орган виконує ці функції, та яка структура цього органу.
5. Якщо всі члени аудиторського комітету є членами адміністративного чи наглядового органу суб'єкта господарювання, який проходить аудит, країна-член може встановити, що на аудиторський комітет не будуть поширюватись вимоги до незалежності, встановлені в четвертому підпараграфі параграфу 1.
6. Не зменшуючи відповідальності членів адміністративних, управлінських чи наглядових органів або інших членів, призначених загальними зборами акціонерів суб'єкта господарювання, який проходить аудит, Аудиторський комітет повинна між іншим:
 - (а) інформувати адміністративний або наглядовий орган суб'єкта господарювання, який проходить аудит, щодо результатів обов'язкового аудиту, та роз'яснити, як обов'язковий аудит допомагає підвищити чесність фінансової звітності, та ролі аудиторського комітету в цьому процесі;
 - (б) вести моніторинг процесу фінансової звітності та надавати рекомендації або пропозиції щодо забезпечення його чесності;
 - (в) вести моніторинг ефективності систем внутрішнього контролю якості та управління ризиками підприємства та, якщо це застосовно, його внутрішнього аудиту стосовно фінансової звітності суб'єкта господарювання, який проходить аудит, без порушення його незалежності;
 - (г) вести моніторинг обов'язкового аудиту річних та консолідованих фінансових звітів, особливо його виконання з урахуванням будь-яких висновків компетентного органу відповідно до Статті 26(6) Правил (ЄС) № 537/2014;
 - (д) виконувати перевірку та вести моніторинг незалежності допущених аудиторів чи аудиторських фірм відповідно до Статей 22, 22а, 22б, 24а та 24б цієї Директиви та Статті 6 Правил (ЄС) № 537/2014, особливо стосовно прийнятності надання неаудиторських послуг суб'єкту господарювання, який проходить аудит, відповідно до Статті 5 цих Правил;
 - (е) нести відповідальність за вибір допущеного аудитора чи аудиторської фірми та рекомендувати призначення на завдання допущеного аудитора чи аудиторської фірми відповідно до Статті 16 Правил (ЄС) № 537/2014 за винятком випадків, коли застосовується Стаття 16(8) Правил (ЄС) № 537/2014.

33. В Статтю 45 внесено наступні зміни:

(а) параграф 1 замінено наступним:

«1. Компетентні органи країни-члена повинні відповідно до Статей 15, 16 та 17 реєструвати кожного аудитора чи суб'єкта аудиторської діяльності з третьої країни, якщо такий аудитор чи суб'єкт аудиторської діяльності з третьої країни надає аудиторський звіт щодо річних або

⁽²³⁾ Правила Комісії (ЄС) № 809/2004 від 29 квітня 2004 р., що впроваджують Директиву 2003/71/ЄС Європейського парламенту та Ради стосовно інформації, яка наводиться в проспектах, а також формату, інкорпорації шляхом посилання та публікації таких проспектів та поширення реклами (ОЖ L 149, 30.4.2004 р., стор. 1).»

консолідованих фінансових звітів підприємства, зареєстрованого поза межами Союзу, передавальні цінні папери якого котуються на регульованому ринку цієї країни-члена в розумінні пункту 14 Статті 4(1) Директиви 2004/39/ЄС, за винятком випадків, коли це підприємство є емітентом лише боргових цінних паперів, до яких застосовно хоч одна з умов, наведених нижче:

(а) їх було допущено до обігу на регульованому ринку країни-члена в розумінні пункту (в) Статті 2(1) Директиви 2004/109/ЄС Європейського парламенту та Ради⁽²⁴⁾ до 31 грудня 2010 р., та деномінація одного паперу на дату випуску була щонайменш 50 000 ЄВРО або, для боргових цінних паперів, деномінованих в іншій валюті, еквівалент щонайменш 50 000 ЄВРО;

(б) їх було допущено до обігу на регульованому ринку країни-члена в розумінні пункту (в) Статті 2(1) Директиви 2004/109/ЄС Європейського парламенту та Ради до 31 грудня 2010 р., та деномінація одного паперу на дату випуску була щонайменш 100 000 ЄВРО або, для боргових цінних паперів, деномінованих в іншій валюті, еквівалент щонайменш 100 000 ЄВРО;

(б) в параграф 5 внесено наступні зміни:

(і) пункт (а) видалено;

(іі) пункт (г) замінено наступним:

«(г) аудит річних або консолідованих фінансових звітів, на які посилається параграф 1, виконується відповідно до міжнародних стандартів аудиту, на які посилається Стаття 26, та вимог, встановлених Статтями 22, 22б та 25, або еквівалентних стандартів та вимог;»;

(ііі) пункт (д) замінено наступним:

«(д) публікує на своєму веб-сайті щорічний звіт з прозорості, який повинен містити інформацію відповідно до Статті 13 Правил (ЄС) № 537/2014, або дотримується еквівалентних вимог до розкриття.»;

(в) додано наступний параграф:

«5а. Країна-член може зареєструвати аудитора з третьої країни, лише якщо він відповідає вимогам, встановленим пунктами (в), (г) та (е) параграфу 5 цієї Статті.»;

(г) параграф 6 замінено наступним:

«6. Для забезпечення однорідності умов застосування пункту (г) параграфу 5 цієї Статті Комісія повинна мати повноваження щодо прийняття рішень про еквівалентність, на яку там міститься посилання, через закони про впровадження. Такі закони повинні прийматись відповідно до процедури перевірки, на яку посилається Стаття 48(2). Країни-члени можуть самі оцінювати еквівалентність, на яку посилається пункт (г) параграфу 5 цієї Статті, якщо Комісією таке рішення не прийняте.

Комісія повинна мати повноваження приймати делеговані закони відповідно до Статті 48а з метою встановлення загальних критеріїв еквівалентності при оцінці того, чи виконуються завдання з аудиту фінансових звітів, на які посилається параграф 1 цієї Статті, відповідно до міжнародних стандартів аудиту згідно Статті 26 та вимог, встановлених Статтями 22, 24 та 25. Ці критерії, застосовні до всіх третіх країн, повинні застосовуватись країнами-членами під час оцінки еквівалентності на національному рівні.»

34. В Статті 46 параграф 2 замінено наступним:

«2. Для забезпечення однорідності умов застосування параграфу 1 цієї Статті Комісія повинна мати повноваження щодо прийняття рішень про еквівалентність через закони про впровадження. Такі закони повинні прийматись відповідно до процедури перевірки, на яку посилається Стаття 48(2). Після визнання Комісією еквівалентності відповідно до параграфу 1 цієї Статті країни-члени можуть приймати рішення щодо часткового або повного покладання на цю еквівалентність, не застосовуючи внаслідок цього або модифікуючи вимоги Статті 45(1) та (3) частково або повністю. Країни-члени можуть оцінювати еквівалентність, на яку

⁽²⁴⁾ Директива 2004/109/ЄС Європейського парламенту та Ради від 15 грудня 2004 р. щодо гармонізації вимог до прозорості стосовно інформації про емітентів, чий цінні папери допущено до обігу на контрольованому ринку, яка вносить зміни до Директиви 2001/34/ЄС (ОЖ L 390, 31.12.2004 р., стор. 38)

посилається параграф 1 цієї Статті, або покладатись на оцінки, виконані іншими країнами-членами, до того часу, як Комісія прийме таке рішення. Якщо Комісія приймає рішення, що вимоги еквівалентності, на яку посилається параграф 1 цієї Статті, не дотримувались, вона може дозволити відповідним аудиторам з третіх країн чи суб'єктам аудиторської діяльності з третіх країн продовжувати свою аудиторську діяльність відповідно до вимог конкретної країни-члена протягом прийнятого перехідного періоду.

Комісія повинна мати право прийняти делеговані законі відповідно до Статті 48а з метою встановлення загальних критеріїв еквівалентності відповідно до вимог, встановлених Статтями 29, 30 та 32, при оцінці того, чи є еквівалентними системи суспільного нагляду, забезпечення якості, розслідування та накладання санкцій третьої країни аналогічним системам Союзу. Ці критерії, застосовні до всіх третіх країн, повинні застосовуватись країнами-членами під час оцінки еквівалентності на національному рівні за відсутності рішення Комісії щодо конкретної третьої країни.»

35. В Статтю 47 внесено наступні зміни:

(а) в параграф 1 внесено наступні зміни:

(і) вступні слова замінено наступними:

«1. Країни-члени можуть дозволяти передачу аудиторських робочих документів або інших документів, що зберігаються допущеними аудиторами чи аудиторськими фірмами їх країни, а також звітів з перевірок чи розслідувань стосовно конкретних завдань з аудиту компетентним органам третіх країн, якщо:»;

(іі) пункт (а) замінено наступним:

«(а) ці аудиторські робочі документи або інші документи стосуються аудиту компаній – емітентів цінних паперів в цій третій країні, або компаній, що є частиною групи, яка подає обов'язкові консолідовані фінансові звіти в цій третій країні;»;

(б) в параграф 2 додано наступний пункт:

«(ба) захист комерційних інтересів суб'єкта господарювання, який проходить аудит, включаючи його промислові та інтелектуальні права, від послаблення;»;

(в) в параграфі 2 другий відступ пункту (г) замінено наступним:

«— якщо вже було розпочато судовий розгляд стосовно тих самих дій та тих самих осіб органами країни-члена, яка отримала запит, або

— якщо вже було прийняте остаточне рішення стосовно тих самих дій та тих самих допущених аудиторів чи аудиторських фірм компетентними органами країни-члена, яка отримала запит.»;

(г) параграф 3 замінено наступним:

«3. Для полегшення співпраці Комісія повинна мати повноваження щодо прийняття рішень щодо адекватності, на яке робиться посилання в пункті (в) параграфу 1 цієї Статті через закони про впровадження. Такі закони повинні прийматись відповідно до процедури перевірки, на яку посилається Стаття 48(2). Країни-члени повинні вжити заходи, необхідні для досягнення відповідності рішенням Комісії.

Комісія повинна мати повноваження приймати делеговані законі відповідно до Статті 48а з метою встановлення загальних критеріїв адекватності, відповідно до яких Комісія повинна оцінювати, чи можуть компетентні органи третіх країн визнаватись адекватними для співпраці з компетентними органами країн-членів для обміну аудиторськими робочими документами чи іншими документами, що зберігаються допущеними аудиторами чи аудиторськими фірмами. Загальні критерії адекватності повинні базуватись на вимогах Статті 36 чи практично еквівалентних функціональних результатах прямого обміну аудиторськими робочими документами чи іншими документами, що зберігаються допущеними аудиторами чи аудиторськими фірмами.»;

(д) параграф 5 видалено.

36. В Статті 48 параграфи 1 та 2 замінено наступними:

«1. Комісії повинна надаватись допомога комітетом (нижче – «Комітет»). Цей Комітет повинен бути комітетом в значенні Правил (ЄС) № 182/2011 Європейського парламенту та Ради⁽²⁵⁾.

2. При посиланні на цей параграф повинна застосовуватись Стаття 5 Правил (ЄС) № 182/2011.

37. Додано наступну Статтю:

«Стаття 48a

Користування делегуванням

1. Повноваження приймати делеговані закони передається Комісії відповідно до умов, закладених цією Статтею.
2. Повноваження приймати делеговані закони, на які посилаються Статті 26(3), 45(6), 46(2) та 47(3), повинні надаватись Комісії на період в п'ять років, починаючи з 16 червня 2014 р. Комісія повинна підготувати звіт щодо делегування повноважень не пізніше, ніж за дев'ять місяців до закінчення цього п'ятирічного періоду. Делегування повноважень повинно продовжуватись на аналогічні періоди по умовчанню, якщо Європейський парламент або Рада не виступлять проти такого продовження не пізніше, ніж за три місяці кожного періоду.
3. Делегування повноважень, на яке посилаються Статті 26(3), 45(6), 46(2) та 47(3) може бути відкликано Європейським парламентом чи Радою в будь-який час. Рішення щодо відкликання повноважень повинно зупинити делегування повноважень, вказаних в цьому рішенні. Таке рішення повинно набувати чинності на наступний день після опублікування рішення в *Офіційному журналі Європейського союзу* або пізніше на дату, вказану в публікації. Рішення не повинно впливати на чинність інших делегованих повноважень.
4. Після прийняття закону відповідно до делегованих повноважень Комісія повинна негайно повідомити про це Європейський парламент та Раду.
5. Закон, прийнятий відповідно до делегованих повноважень відповідно до Статей 26(3), 45(6), 46(2) та 47(3), повинен набувати чинності, якщо ніяких заперечень не було висловлено Європейським парламентом чи Радою протягом чотирьох місяців після повідомлення про нього Європейському парламенту чи Раді, або до завершення цього періоду, якщо як Європейський парламент, так й Рада повідомили Комісію, що вони не мають заперечень. За ініціативою Європейського парламенту чи Ради цей період повинен бути подовженим на два місяці.»

38. Статтю 49 вилучено.

Стаття 2

Перенесення в законодавство

1. До 17 червня 2016 р. країни-члени повинні прийняти та опублікувати положення, необхідні для дотримання вимог цієї Директиви. Вони повинні негайно повідомити про це Комісію. Країни-члени повинні застосовувати ці положення, починаючи з 17 червня 2016 р.
2. При ухваленні таких положень вони повинні містити посилання на цю Директиву або супроводжуватись таким посиланням під час свого офіційного оприлюднення. Методи включення таких посилань повинні визначатись країнами-членами.
3. Країни-члени повинні повідомити Комісії тексти основних положень національного законодавства, ухваленого ними в сфері, що регулюється цією Директивою.

⁽²⁵⁾ Правила (ЄС) № 182/2011 Європейського парламенту та Ради від 16 лютого 2011, які встановлюють правила та загальні принципи стосовно механізмів контролю країнами-членами за використанням Комісією повноважень щодо впровадження законів (ОЖ L 55, 28.2.2011 р., стор. 13).'

*Стаття 3***Набрання чинності**

Ця Директива набирає чинності на двадцятий день після її оприлюднення в *Офіційному журналі Європейського Союзу*.

*Стаття 4***Адресати**

Ця Директива адресована країнам-членам.

Вчинено в Страсбурзі, 16 квітня 2014 р.

Від Європейського парламенту

Президент
M. SCHULZ

Від Ради

Президент
D. KOURKOULAS